

Vestitorul

ANUL II, Nr. 17 | APARE LUNAR | IULIE 1950

O caterisire cu tâlc

Cu câteva zile înainte de sărbătoarea Invierii şi în ajunul deschiderii unui spectaculos proces împotriva a zece demnitari ai bisericei catolice în Cehoslovacia, sinodul lui Justinian Marina s'a întrunit şi a hotărât la propunerea mitropolitului renegat, Nicolaie Bălan, „caterisierea şi desbrăcarea de haina preoţească" a I. P. S. Mitropolitului Visarion Puiu, cel mai înalt ierarh ortodox român aflat în exil.

Ar fi de prisos să cercetăm de ce putere harică mai dispune un sinod funcţionând din graţia Anei Pauker, pentruca hotărârea luată să aibă autoritate canonică. Acuzaţiile ridicule şi perfide aduse I. P. S. Mitropolitului Visarion Puiu merită să fie însă sublinate, prin atacarea persoanei I. P. S. Sale urmărindu-se ţeluri mult mai depărtate, decât s'ar părea la prima vedere.

Biserica catolică fiind deocamdată ţinta principală a prigonirilor religioase din ţările satelite, cazul Mitropolitului Visarion trebuia integrat oarecum în acţiunea Cremlinului de reprimare a „uneltirilor" Vaticanului. Inchizitorii roşii s'au trudit desigur mult pânăce au descoperit însfârşit că I. P. S. Mitropolitul Visarion Puiu „a conspirat împotriva Bisericei Ortodoxe Autocefale Române, încă din anul 1925, prin aceea că a scris un articol în oficiosul grecocatolicilor din Blaj, U n i r e a, elogiind pe Papa şi exprimându-şi admiraţia pentru felul cum acesta îşi exercită puterea". Iată un lucru pe care noi nu l'am ştiut, dar aflându-l ne creşte veneraţia pentru I. P. S. Sa, care a înţeles cu spirit clar văzător, acum un sfert de veac, necesitatea înfrăţirii lumii creştine, recunoscută astăzi de toţi cei conştienţi de pericolele ce ameninţă Biscerica lui Christos.

Mitropolitul Visarion „a părăsit ţara fără autorizaţie şi s'a pus la dispoziţia imperialiştilor anglo-americani" e al doilea cap de acuzare din raportul comisiei juridice. Se ştie că în momentul capitulării I. P. S. Sa se afla în misiune oficială la Zagreb. I. P. S. Sa, care a păstorit mulţi ani de pe scaunul mitropolitan din Cernăuţi, Bucovina sfâşiată de Ruşi, iar ca Mitropolit al Transnistriei a cunoscut pe teren ravagiile tiraniei bolşevice, şi-a dat seama că eliberatorii se vor descotorosi repede de colaborarea binevoitoare a partidelor democratice şi vor instaura un regim curat comunist. Era firesc deci să se hotărască pentru rămânerea în exil, unde prezenţa unui ierarh de prestigiul I. P. S. Sale însemna un binevenit sprijin sufletesc pentru comunitatea româneasca, ruptă vremelnic de patrie. Cât despre punerea I. P. S. Sale „la dispoziţia imperialiştilor anglo-americani", insinuarea nu e mai puţin ridiculă decât învinuirea de a fi rămas în străinătate fără autorizaţia cuviosului tovarăş Marina. De remarcat aici e numai opinia exagerată a conducătorilor R. P. R.-ului despre imperialiştii anglo-americani, pe care-i consideră tot aşa de avizaţi asupra adversarilor reali ai regimului comunist din ţară ca şi organele N. K. W. D.-ului.

Dar tâlcul „caterisirei" Mitropolitului Visarion apare limpede abia din somaţia adresată „clericilor şi mirenilor aflători în străinătate să nu dea nici un fel de ascultare acestui individ şi prepuşilor lui". E aproape de neînţeles, cum strategii dialectici din Bucureşti au putut comite o eroare atât de grosolană, demascându-şi prin această recomandare nesocotită intenţiile şi agenţii provocatori din sânul emi-

(continuarea în pag. 2)

„Comunismul materialist subordonează problema omului problemelor economico-sociale. Ori adevărul e că primatul aparţine omului, care numai în libertate îşi manifestă în toată plenitudinea vocaţia sa activă şi creatoare pentru organizarea societăţii."

N. Berdiaeff.

Realizări comuniste

Dacă întâmplarea face să dai cu ochii de ziarele regimului din ţară, aproape că n'ai altceva de citit în ele decât reportagii extrase din câmpul muncii şi al „întrecerilor" socialiste. In afară de obişnuitele încordări de arc contra imperialismului anglo-american, lectura zilnică a cititorului se limitează la statistici, la planuri, iniţiative şi rezultate care interesează sectorul producţiei economice. Desigur că nu se poate face un cap de acuză acestor ziare din împrejurarea că, în loc să umple coloanele lor cu obişnuita zeflemea politică, scot în evidenţă aportul constructiv al muncii. Dacă nu ne-am isbi de o altă constatare: superlativele întrebuinţate în expresie, nota de frenesie, de patetic, sau mai exact, de excitaţie, ce însoţeşte scrisul cotidian al redactorilor şi corespondenţilor comunişti. In loc să relateze faptele cu modestie şi măsură, le ridică în al şaptelea cer, le adaugă un înveliş sonor, compus din cele mai deşănţate slongane. Orice realizare, oricât de minuscul s'ar prezenta, e utilizată ca trambulină a unei propagande sgomotoase, interesând, pare-se, mai mult răsunetul ce-l stârneşte în opinia publică decât valoarea ei ca fapt obiectiv. Impresia care se desprinde, parcurgând coloanele acestor gazete, este că ţara întreagă s'a transformat într'un vast şantier, iar milioanele de lucrători care îl populează nu cunosc altă fericire mai mare decât ce mijloace să imagineze şi cum să se epuizeze mai cu folos pentru depăşirea „normei".

Să depănăm acum lucrurile pe îndelete, scuturându-ne în prealabil conştiinţa de această „Fata Morgana" a producţiei româneşti, dar, în acelaşi timp, să nu alunecăm nici în extrema cealaltă, tăgăduind orice înfăptuiri regimului actual din România, numai pentru motivul că poartă amprenta ciocanului şi a secerei. Abstracţie făcând aşa dar de agitaţia propagandistică ce se face în această direcţie, trebue să recunoaştem totuşi, că în anumite ramuri ale producţiei româneşti, s'au înregistrat oarecari progrese în ultimii doi ani — luând, bine înţeles, ca bază hacsul economic dintre anii 1945—1947 şi nicidecum cifrele de dinainte de răsboiu. Intrebarea care se pune imediat spiritului în faţa acestui început de refacere este cui serveşte această producţie, cine îi culege roadele? Faptul că ni se pun la dispoziţie anumite statistici, în parte reale, nu însemnează că economia naţională merge spre însănătoşire. Căci economia unei ţări, ca a oricărei economii în genere, nu se reduce la producţie, ci mai are şi alte compartimente. Când urmărim aşadar procesul economic românesc până la capătul lui, constatăm că bunurile produse pe pământul României şi cu sudoarea poporului român se scurg în altă parte, că ruta lor de circulaţie în loc să se întoarcă, sub forma compensativă, hrănind trupul naţiunei noastre, e scoasă în afara ţării servind ca forţă propulsivă a economiei sovietice. Intre economia românească şi cea rusească nu există raporturi de reciprocitate, de schimb, ci de absorbţie fără contravaloare. Cifrele ce ni se oferă, oricât de onest ar fi redate, nu privesc propriu zis ţara noastră. Guvernul actual al României face greşala să treacă în contul ei aceste bunuri, în loc să le îndrumeze, aşa cum se cuvine, la capitolul economiei ruseşti, unde îşi produc de fapt efectele.

Dacă examinăm apoi procedeele întrebuinţate de autorităţi pentru a mări capacitatea productivă a ţării, o altă constatare tot atât de gravă se impune. Munca ce se efectuiază astăzi în România este o muncă de galeră. Muncitorii sunt constrânşi să ia parte, pe lângă orarul obişnuit de lucru, la tot felul de întreceri între intreprinderile socializate, să presteze pe deasupra şi ore suplimentare şi să nu lipsească nici dela şedinţele de celulă, de sindicat, care se întind până noaptea târziu. E un efort istovitor, care răpeşte timpul liber al muncitorului,

(continuarea în pag. 2)

Aspecte ale ofensivei păcii

Pentru apuseni, ofensiva păcii pornită de comuniști prin strângerea a milioane de semnături pe apelul dela Stockholm nu e decât o mișcare de propagandă pentru a ascunde scopurile agresive ale politicei sovietice și a crea confuzie în opinia publică mondială. Cum milioanele de semnături, strânse în țările de sub controlul rusesc sunt date de teamă, inițiații nici nu acordă o altă importanță acestei ofensive, decât ca să sublinieze propagandistic, contrastul dintre declarațiile sovietice și faptele lor.

Ofensiva păcii nu a fost numai o operație de strângere de semnături și milioanele de oameni gata să semneze pentru a fi lăsați în pace nu terminau prin punerea semnăturei.

In București, 10.016 echipe, alcătuite din 24.851 cetățeni membri în „comitetele de luptă pentru pace" au strâns în decurs de câteva săptămâni, 701.136 semnături. Fiecare echipă a strâns în medie câte 75 semnături, aceasta în decurs de câteva săptămâni și incluzând nu numai semnăturile adulților, dar și ale copiilor, excluși, fiind numai cei sub 7 ani, ce nu știu să scrie. Rugăm cititorul să-și închipuie vizita unei astfel de echipe, care nu cere numai semnătura dar care timp de câteva ceasuri discută cu cetățeanul despre pace, notând cu grije gradul lui de entuziasm pentru soviete.

Dacă mii de membri de partid au fost încadrați în aceste comitete de luptă pentru pace pentru a fi activați, alte zeci de mii de cetățeni, care reușiseră să stea departe de orice manifestație, au fost siliți să învețe lozincile partidului, să le debiteze mai departe și să facă rapoarte despre modul cum reacționează populația. Foarte mulți dintre aceștia își vor dovedi neadaptabilitatea lor față de regim. Pe lângă informațiile agenților de profesie, dosarul fiecărui cetățean va fi completat cu rapoartele acestei formidabile operații de control.

O caterisire cu tâlc

(urmare din pag. 1)

grației românești. Intr'adevăr, niciuna din acuzațiile cu care se încearcă motivarea „caterisirei" I. P. S. Mitropolitului Visarion n'a lipsit din repertoriul calomniilor debitate — fie public, fie prin șoaptă — împotriva I. P. S. Sale de unele cercuri ale emigrației românești. S'a insinuat și că Mitropolitul Visarion ar fi cu trup și suflet în slujba Vaticanului, urmărind să ne catolicizeze fără a ne lăsa răgaz să ne consultăm propria conștiință, și s'a răspândit de către unii și bazaconia plecării fără autorizație din țară, spre deosebire de dumnealor care au venit sau au stat la început cu hârtii în regulă, eliberate de oficialitățile înscăunate după 23 August 1944. Ba mai intransigenți decât acoliții lui Marina, l-au declarat înainte de toate criminal de războiu, o acuzație pe care ucazul caterisitor o cam ocolește, căci se vede treaba că în opinia publică a României martirizate de eliberarea sovietică „criminalii de războiu" ar bucură de mare trecere. Provocările dela biserica română ortodoxă din Paris, din Septembrie 1949, la urzirea cărora au cooperat atât de armonic agentul legației române, Martinian Ivanovici, și simbriașii exregelui Carol, au fost semnalul campaniei de defăimare a I. P. S. Mitropolitului Visarion Puiu. Lovind în persoana I. P. S. Sale, instigatorii urmăresc desorientarea și desbinarea comunității românești din străinătate pe o chestiune care pentru o reprezentare demnă în exil înseamnă incomparabil mai mult decât agitațiile sterile ale politicienilor din comitete. După cum rezistența o fac numai cei rămași în țară, patria în miniatură peste hotare o reprezintă numai cei care-i întrețin neîntinate tradițiile și credințele strămoșești. Deaceea, dezmoștenirea religioasă a unei emigrațe e tot una cu anularea funcției sale naționale. „Caterisirea" I. P. S. Mitropolitului Visarion Puiu și instrucțiunile date, în acelaș ucaz, agenților provocatori din străinătate să-și înteţească acțiunea de destrămare ne reamintesc brutal acest adevăr elementar.

Realizări comuniste

(urmare din pag. 1)

împiedecă repausarea organismului și provoacă îmbătrânirea lui prematură. Evident că conducătorii comuniști au urmărit cu introducerea acestui tempo epuisant de muncă și un calcul politic. Um om care a lucrat până peste puteri ziua și apoi e obligat noaptea să mai asiste încă două, trei ore pe la conferințele de partid, nu mai e capabil să-și adune gândurile, să distingă adevărul de minciună, să opună rezistență interioară lozincilor marxiste. El nu mai e niciodată singur cu conștiința lui, cu eul său critic, decât atunci când nu se mai poate folosi de el, fiind doborât de oboseală și somn.

Comuniștii au însă alte argumente în rezervă, am zice de grad superior, încât un bilanț integral al situației nu se poate înfățișa până ce nu examinăm și valoarea acestora. Socialismul nu se poate edifica — după aprecierea lor — atâta vreme cât mai subsistă primejdia unui atac din partea statelor imperialiste. De aceea efortul principal al muncitorilor trebue să se îndrepte spre industria de armament, sacrificând totul, chiar și comoditățile ce s'ar putea procura imediat, pentru împlinirea acestui scop. Dar chiar în ipoteza că n'ar exista această necesitate primordială, că zumzetul războiului nu s'ar auzi la hotare, totuși va mai trece o bună bucată de timp până ce se vor îmbunătăți condițiile de trai ale muncitorului. De abia peste zece, cincisprezece ani, dupăce echipamentul industrial al țării se va desăvârși, poporul român va intra în faza prosperității. Dovadă că revoluția e îndrumată în această direcție — spun tot ei — sunt probele și gajurile ce le oferă regimul chiar de pe acum. Iată lucruri ce în douăzeci de ani, ce vorbim, într'o sută de ani de guvernare „burghezo-moșierească" nu s'au înfăptuit: maternități, creșe, cămine și cantine, ridicarea nivelului sanitar al populației, deschiderea învățământului superior pentru toți fiii de țărani și muncitori etc.

Să deschidem creditul cerut de comuniști, admițând că intențiile lor sunt sincere, că va interveni și în existența R. P. R. o fază de belșug material cu care nu s'a mai întâlnit niciodată poporul nostru în istoria lui. Asta e tot ce-i trebuește omului ca să fie fericit? Oare toată istoria umanității, toate luptele și sacrificiile ce s'au făcut dealungul mileniilor, toate crezurile și speranțele ce au iluminat viața strămoșilor noștri să-și afle împlinirea finală în idealul unei bucăți de pâine mai bine rotunjite? Nu li se pare comuniștilor că degradează pe om, la funcțiunea unui organ digestiv, care e mulțumit cu sine însuși și nu mai dorește nimic alt ceva când se poate înfrupta din mâncări mai alese?

Ce pierde omul, ce preț trebue să plătească, în schimbul acestui paradis terestru, care rămâne o himeră a viitorului, când și cum se va îndeplini? Există în America, în Anglia și în Franța închisori ultramoderne, unde deținuții se plimbă liberi, au cinematografe, piscine, săli de lectură, terenuri de sport, însfârșit toate instalațiile care să le facă șederea cât mai agreabilă și să uite că între ei și lumea din afară se ridică o centură de ziduri, înaltă de opt metri. In aceste condițiuni ar trăi și „Homo sovieticus" al viitorului, pe care tovarășii lui Stalin ar voi să-l transplanteze și în România. Admitem că nu le lipsește nimic acestor fericiți locatari ai paradisului roșu, că în jurul lor roiesc toate plăcerile posibile. Ce se schimbă în definitiv în modul lor de existență? Nu regimul de temniță, care rămâne în vigoare, ci se pot ameliora cel mult condițiile în care sunt încarcerați sutele de milioane de deținuți. O temniță mai spațioasă, mai bine aerisită, nu-și modifică cu nimic caracteristicele fundamentale și nu poate fi nici un moment confundată cu o oază a libertății, singura care priește cu adevărat ființei umane. Și animalele de povară, și sclavii trebue bine hrăniți și îngrijiți de stăpâni, pentruca munca lor să nu tânjească.

Comuniștii au o ultimă poziție de apărat. Această viziune a lui „Homo sovieticus" — demonstrează ei — este denaturată. El nu este numai un producător de bunuri materiale, ci și un creator de cultură. N'am combătut oare noi analfabetismul? N'am creat nenumărate școli? Nu avem teatre, universități, academii, biblioteci publice și case de cultură? Nu se tipărește cartea sovietică în milioane de exemplare? In România e în curs de realizare acelaș proces. Va răsări o nouă cultură, grefată pe idealul marxist. O cultură, fără îndoială, cu alte dimensiuni spirituale decât ale aceleea făurită de vechea clasă conducătoare, dar nu mai puțin o cultură alcătuită după toate regulele ei de creație.

Comuniștii, enumerând massa impresionantă a instituțiilor culturale de care dispun, fac confusie între faptul cultural în sine și instrumentele lui de difusiune. Cultura este rodul unui act de libertate interioară. Ea reprezintă singurul domeniu în care dirigismul de stat se arată neputincios. Nu există cultură totalitară, ci numai cultură personală. Apoi se mai cere o altă condiție, tot atât de importantă, pe care nu o îndeplinește cultura sovietică. Orice cultură e un produs al pământului strămoșesc, un reflex al solului natal, al sufletului național. Marxismul însă, impunând un plafon unitar de gândire tuturor popoarelor, implicit anulează posibilitățile lor de creație culturală deoarece astupă isvorul de inspirație al oricărei culturi, în genere. Cultura e plurivalentă, în vreme ce marxismul care are pretenția să controleze toată producția artistico-literară depe glob e un fel de pat a lui Procust, în care fiecare cultură, odată încăpută, trebue să renunțe la specificul și strălucirea sa proprie, adică tocmai la elementele care constituie esența conceptului ei. Dovada acestei afirmații este că însăși cultura sovietică, lovită de sterilitate din pricinile mai sus arătate, a trebuit să facă apel la comorile sufletului rus, la acea literatură, artă și istorie pe care le combătuse înainte vreme cu inverșunare, în numele luptei de clasă.

Ofensiva adevărului

La casa ziariștilor, Președintele Trumann a anunțat ofensiva „Adevărului" și a însărcinat pe Șeful Departamentului de Stat dela Externe să stabilească programul. D. Dean Acheson a enunțat în șase puncte acest program.

Ne bucură în mod deosebit faptul că primele probleme se referă la ideologie. Cum de atâtea ori am afirmat-o în această publicație, comunismul nu poate fi distrus decât opunându-i o ideologie care să scoată pe om din făgașul materialist și să-l readucă acolo unde îi este locul prin atributele sale de spiritualitate.

Ținem, cu această ocazie, să precizăm — un lucru dealtfel banal pentru gânditorii politici — că astăzi nu este vorba de „democrație". Demorația este o simplă tehnică politică, desigur foarte echitabilă pentru dirijarea destinelor popoarelor. Insă astăzi se joacă în cumpăna istoriei soarta unei civilizațiuni, viața unei lumi amenințate de o altă lume. Lumea civilizației creștine este amenințată de lumea revoluției proletare, de lumea puterilor întunerecului, de lumea păgână a evangheliei materialiste. Și aceste două lumi se exclud ca lumina cu întunerecul, ca adevărul cu minciuna, ca binele cu răul.

Ele nu pot conviețui. Lumea comunistă își are justificată existența în moartea lumii creștine. Pentru aceasta s'a născut și aceasta îi este finalitatea. In afirmarea acestui adevăr credem de prisos îndemânarea diplomatică de a ataca imperialismul rusesc și a menaja imperialismul comunist de teama să nu supărăm pe ceilalți închinători ai marxismului. O spunem cu credința că lumea onestă se va lămuri, măcar în al doisprezecelea ceas, că omul este născut sub zodia spiritualității, nu sub aceea a materialismului.

De aceea, pentruca ofensiva „Adevărului" să reușească, ea trebue să mărturisească acest adevăr întreg și anume: între lumea comunistă și lumea creștină nu există nicio posibiltate de conviețuire. Condiția de existență a comunismului este distrugerea lumii și civilizației creștine. Faptul este mărturisit în doctrină și aplicat în practica revoluției proletare. Tot ceeace s'a petrecut în Rusia dela 1917 încoace și ceeace se petrece azi în toate țările de dincolo de cortina de fier o vădesc atât de categoric încât nu mai este necesar nicio revenire documentară asupra fenomenului. Și chiar dacă Rusia ar încerca să tăgăduiască adevărul, știut azi și de cei mai neinformați, atitudinea ei în O. N. U. și agresivitatea ei în toate acțiunile internaționale nu mai pot ascunde tendința de care este animată: dominarea lumii întregi.

Acțiunea partidelor comuniste din țările nesubjugate încă de soviete și propaganda lor fățarnică pentru pace se demască prin activitatea de sabotare întreprinsă peste tot în țările „burgheze".

Grevele se țin lanț, iar trădările Fuchs-ilor și Gold-ilor făcute în favoarea comuniștilor sunt elocvente. Declarațiile lor cinice, coroborate cu ale celorlalți cinci, descoperiți mai de mult, în problema atomică, vădesc până la absurd, ținta către care se merge.

Toate aceste fenomene trebuesc privite și interpretate la justa lor valoare. Țările burgheze trebuesc slăbite în puterea lor de apărare și date pradă comunismului care nu vrea și nu înțelege conviețuire ci numai aservire. Este deajuns ca cineva să reflecteze la situația Jugoslaviei. Deși comunistă în organizarea ei internă, este dușmănită și urmărită cu o inverșunare satanică, numai pentru faptul că vrea să-și păstreze independența față de Kremlin.

Finalitatea politicii sovietice este comunizarea și subordonarea tuturor față de Moscova. Acest adevăr nu poate fi nici tăgăduit nici ascuns. El trebue știut întreg și repetat până la obsesie.

In ofensiva adevărului nu este vorba, cum am văzut, de tecnică politică ci de ideologie politică. Dealtfel noțiunea de democrație este în discuțiile actuale atât de falsificată încât cu greu se mai poate descurca cineva între democrația de gen occidental și democrația de gen sovietic. Este deajuns să constatăm că și una și cealaltă au admis dreptul de „veto", adică dreptul unei minorități de a impune părerea ei, prin anihilarea părerii majorității.

Măsurile, tot mai general luate, de a se elimina din anumite domenii de activitate pe aparteneții partidelor comuniste este deasemeni dovada unei abateri dela principiul democratic că nicio majoritate, oricare ar fi ea, nu poate face abstracție de drepturile fundamentale ale minorității, în speță dreptul la muncă. Democrația este astfel îngrădită în măsura în care instinctul de conservare al popoarelor o cere.

In această ofensivă trebue de evidențiat și acest adevăr pentru a nu pluti în nebulozitate și a nu creea diversiuni.

Adevărul, a cărui ofensivă a declanșat-o Președintele Truman, împarte lumea în comuniști și anticomuniști, căci între aceste tabere este lupta, și nu în democrați și reacționari așa cum se complac să denunțe diversioniștii. Căci să nu uităm, și să avem onestitatea de a recunoaște, că fără nicio altă considerație a fost și este socotit reacționar oricine s'a ridicat împotriva comunismului atunci când puterile occidentale erau aliate cu Sovietele. Faptul de a nu fi vrut — din prevedere politică — „să facă alianță și cu diavolul" cum a făcut-o și a mărturisit-o dl Churchill, nu implică neapărat reacționarism. A elimina din luptă tocmai pe cei care au cunoscut mai devreme și mai bine adevărul pe care acum îl dorim cu toții evidențiat, este o atitudine fără sens în situația de azi, o atitudine care minorează și scopul în sine și eficacitatea luptei.

Știm că cei ce vor să producă diversiune și să reducă la bluff toată această inițiativă prezidențială se complac în această postură echivocă. Ei nu se ridică împotriva luptei, dar ațâță pe luptătorii cauzei între ei pentru a-i divisa. „Divide et impera" este o lozincă prea bine cunoscută însă, pentru a mai putea surprinde bunacredință.

Țelul luptei pentru adevăr este unic și pentru a fi atins nu trebue îngăduită nicio diversiune pe care nu se vor da în lături să o încerce aparteneții comunismului bolșevic sau cei ce sunt în slujba lui. Căci sunt și astăzi oameni care au interes ca acest comunism rusesc să nu fie distrus, așa cum au anunțat-o încă cu zeci de ani în urmă.

Deaceea, ofensiva Adevărului trebue să pornească dela această recunoaștere a îndreptățirii celor ce au știut de mult acest adevăr și l-au denunțat cu curaj și în mod constant. Fără această condițiune ne vom lăsa târâți pe drumul în care ni se întind curse de cei ce nu au interese ca Adevărul să iasă la lumină. A împărți lumea anticomunistă pe categorii înseamnă a face jocul comuniștilor și a le da astfel câștig de cauză.

De bună seamă biruința Adevărului, adică finalitatea luptei deschisă de Președintele Truman, nu vrea să însemne numai un câștig de cauză ideologic. Nimeni nu-și închipue că lumea creștină este hotărâtă la sinucidere eroică, după pilda acelor regi legendari care preferau moartea, sclaviei.

Țelul luptei este îndoit. Să doboare comunismul, pentru a evita lumii o nouă aventură, dar, în prealabil, să salveze pe toți cei care se găsesc în primejdie de moarte în momentul de față. Toate țările de după cortina de fier, din neprevedere sau din anumite interese de moment, au fost lăsate pradă, peste voința lor, urgiei sovietice. Adevărul pentru ca să fie complet, trebue să mărturisească și aceasta. Niciun scrupul nu poate fi valabil față de U. R. S. S. ca să justifice părăsirea mai departe a acelor țări. Dacă de teama unei păci separate cu Germania, s'au făcut la Teheran și la Yalta concesii Rușilor, nicio etică nu poate face obligatorii acele angajamente. In primul rând etica trebuia să împiedice vânzarea și trădarea unor popoare. Căci Polonezii, Cehoslovacii și Jugoslavii au fost trădați, iar Românii, Ungurii și Bulgarii au fost vânduți. Dar dacă momentele erau așa încât s'ar fi făcut pact și cu Satana, azi niciun cuvânt nu mai poate justifica asemenea joc politic. Dl. Churchill a afirmat la Fulton că datoria ce a rămas Occidentalilor este să ia înapoi ceeace au dat prea mult Rușilor. Nu se pot face deci scrupule acum când se cere o reparație, dacă aceste scrupule nu

(continuare în pag. 11.)

Lecția Coreei

La câteva zile după invadarea Coreei, președintele Truman a revenit în fața adunării sindicatului ziariștilor americani asupra convingerii exprimate mai de mult că imunizarea Asiei împotriva pericolului, comunist se va produce numai prin aplicarea programului „Point Four" de redresare economică a regiunilor înapoiate. Despre celălalt antidot, preconizat mai ales de cercurile conducătoare ale ministerului de externe — încurajarea naționalismului popoarelor coloniale — domnul Truman n'a mai pomenit nimic de astădată. Omisiunea se poate să fie întâmplătoare, dar nu e exclus ca experiențele nefericite făcute până acum cu naționalismul asiatic, să fi temperat optimismul politicei externe americane în această privință.

In golul lăsat de dominația japoneză, puterile coloniale europene nu și-au mai putut restabili prestigiul lor secular. Ocupația japoneză, cu toate rigorile ei, a sdruncinat în mentalitatea băștinașilor mitul infailibilității cuceritorilor albi, a căror reîntoarcere a fost întâmpinată pretutindeni cu ostilitate. In aceste tendințe generale de răsvrătire, America nu a văzut decât un semn de maturitate politică a popoarelor asiatice, pe care le-au susținut fățiș în lupta de eliberare, sperând că impetuozitatea redeșptării lor naționale va constitui cea mai sigură stavilă în calea expansiunii sovietice. Presiuni puternice au fost exercitate în primul rând asupra Olandei, pentru a o sili să acorde independență uniunii indoneze. Noua republică e departe însă de stabilitatea politică, și economică necesară unui stat viabil. Desordinile comuniste se țin lanț și activitatea guvernului e absorbită în combaterea acțiunilor de guerilla. Situația nu se prezintă mai favorabilă în Burma, unde încetarea administrației britanice a fost urmată de totala desorganizare economică și ințețirea agitației comuniste. Recunoașterea lui Ho Chi Minh de către Moscova a pus în adevarata sa lumină naționalismul rebelilor indochinezi. Pe scurt, naționalismul de culoare s'a dovedit a fi cu totul altceva decat naționalismul european. Fiind alimentat de resentimentele împotriva ocupanților albi, deci negativ în esență, era condamnat dela început să fie expropriat de mistica egalitară marxistă, cu atât mai mult cu cât însuși exemplul revoluției bolșevice a demonstrat, contrar prevederilor lui Marx, că victoria comunismului e mult mai probabilă în țările cu structură economico-socială neevoluată.

(continuare în pag. 11.)

CRONICA EXTERNA

Informaţii

Revizuirea operei lui Marx. „Pravda" anunţă că institutul Marx-Engels-Lenin a publicat o nouă ediţie în limba rusă a Capitalului, care va pune la dispoziţia cititorului sovietic „o traducere verificată şi corectată a operei principale a lui Marx".

Cu această ocazie „Pravda" denunţă trădarea socialiştilor din statele capitaliste care „au recurs la tot felul de trucuri pentru a proba evoluţia pacifică a capitalismului către socialism". „Pravda" reaminteşte învăţătura lui Lenin şi Stalin, după care „capitalismul nu va pieri automat prin el însuşi, ci numai în urma unei lupte înverşunate a proletariatului, sub conducerea Uniunii Sovietelor, contra forţelor reacţionare".

Un interview al lui Guderian. Fostul comandant al armatei de tancuri germane a acordat de curând un interview şefului corespondent al concernului de presă Hearst, Karl von Wiegand, în care, luând poziţie faţă de probleme prezente ale apărării Europei, a declarat: 1. Chestiunea reînarmării Germaniei a fost pusă prea târziu şi realizarea ei acum ar provoca declanşarea imediată a ofensivei ruseşti. 2. Războiul e inevitabil şi momentul izbucnirii lui poate interveni oricând, deşi s'ar putea ca pacea înarmată să mai dureze câţiva ani. 3. Actualmente, singurele armate europene se poate conta sunt armatele spaniolă şi elveţină.

Războiul în toamna aceasta? Fostul ambasador american la Paris şi Moscova, Bullit, a afirmat în timpul discuţiilor angajate în jurul chestiunii înarmării ţărilor Pactului Atlantic că din informaţiile pe care le deţine din contactele cu înalţi funcţionari din serviciile secrete ale armatei, rezultă o accelerare a tempo-ului înarmărilor ruseşti, Sovietele putând dispune până la sfârşitul lui August de un stoc important de bombe atomice, şi că nu e exclus ca atacul armatei roşii să se producă chiar în toamna aceasta.

Rezistenţa din Slovacia. Un post de emisiune clandestin al mişcării de rezistenţă slovace, „Bila Legie" (Legiunea Albă) şi-a propus ca misiune principală demascarea tuturor agenţilor regimului. Zilnic dă date asupra spionilor din Cehovsovacia, care sub masca cetăţeanului cum se cade — a preotului, a învăţătorului, profesorului sau studentului — se introduc în mişcarea de rezistenţă şi provoacă prin denunţurile lor căderea de organizaţii întregi.

Strategia roşie. Fred Vanderschmidt, şeful biroului din Londra al revistei „Newsweek", crede că Ruşii îşi vor concentra activitatea în următorii doi ani în acţiuni de partizani în vestul Europei, urmărind să disloce comunicaţiile şi să „elibereze" apoi numai regiunile izolate. Astfel, Siguranţa Franceză ar fi în posesia unor documente ale partidului comunist francez, care indică obiectivele principale de atac: 1. porturile unde se va debarca material de războiu american; 2. comunicaţiile dintre porturi şi zona franceză din Germania; 3. fabricile unde se repară material militar şi; 4. fabricile care produc material nou.

Pace separată cu Germania orientală? Cercurile oficiale americane socotesc probabilă încheierea unei păci separate între Rusia şi Germania orientală până la finele anului acesta. Aceasta e interpretarea comunicatului dat de Soviete asupra reducerii reparaţiilor de războiu pentru Germania de est, pentrucă până acum politicienii germani considerau orice aranjament imposibil, câtă vreme se insistă să se menţină cota de reparaţii de peste trei miliarde dolari.

America neliniştită de atitudinea Siriei. Conducătorii politici sirieni au ameninţat în numeroase ocazii în ultimul timp America că Siria va trece în lagărul sovietic, dacă State Departamentul nu încetează să susţină Israelul. Deşi din punct de vedere al Siriei gestul ar fi egal cu sinuciderea, totuşi revolta printre popoarele musulmane împotriva politicei de părtinire a Israelului e atât de mare, încât State Departament-ul e preocupat să găsească soluţia de împăciuire a sentimentelor de simpatie pentru noul stat evreiesc cu interesele vitale din ţările arabe.

Strategia atlantică

Conferinţa miniştrilor de externe dela Londra ai ţărilor Pactului Atlantic a ratificat hotărârea luată mai înainte la Haga de către reprezentanţii statelor majore, prin care s'a stabilit o repartiţie a sarcinilor militare în cadrul planului de apărare a Europei occidentale. Statele Unite vor asigura executarea bombardamentelor strategice, Angliei îi va reveni misiunea bombardamentelor tactice şi apărării aeriene, iar Franţa va furniza grosul forţelor de uscat.

Avantajele acestei raţionalizări militare sunt evidente, realizându-se o unificare de forţe de nesperat acum cinci ani. Menţinerea autarhiei defensive ar impune fiecărei ţări cheltuieli de înarmare exorbitante, fără să fie neutralizate în aceiaşi măsură deficienţele inerente unei coaliţii eterogene.

Punctul vulnerabil al noului plan strategic rămâne mai departe inferioritatea forţelor de uscat. Celor peste o sută de divizii ruseşti staţionate în zona de ocupaţie din Germania şi Rusia vestică, coaliţia atlantică poate opune momentan cel mult 25 de divizii dintre care abia jumătate relativ bine instruite şi suficient echipate. Livrările de armament american au până acum numai o valoare simbolică, iar cota de un miliard de dolari afectată de Senat înarmării Europei nu va ameliora prea mult situaţia actuală, experţii militari apreciind la 3 miliarde de dolari anual suma necesară organizării în următorii cinci ani a unei armate continentale în stare să reziste unui atac general sovietic.

Insăşi această eşalonare organizatorie pe timp de cinci ani nu ţine seamă de ritmul înarmărilor din Rusia. După ziaristul american Joseph Alsop, care în ultimii ani s'a dovedit mereu perfect informat în chestiunile militare, înarmarea sovietică va atinge apogeul cel mai târziu în anul 1953. E greu de crezut că după această dată Ruşii vor amâna războiul numai pentru a permite statelor atlantice să-şi pună la punct propria apărare.

Iniţiativa Franţei

Pentru prima dată dela terminarea celui de al doilea războiu mondial, Franţa încearcă prin planul Schuman să opună tutelei politico-economice americane în Europa, o iniţiativă capabilă să restaureze prestigiul vechiului continent în lume. Incercarea Americei de a antrena statele europene pe calea realizării unei federaţii formale a fost zădărnicită până acum de sterilitatea desbaterilor doctrinare dela Strasburg. O federaţie nu poate fi realizată prin decretarea de constituţii academice, ci numai pornind dela cooperarea între naţiuni în anumite domenii concrete. De acest adevăr a fost animată şi ideologia politică a lui Alexandru Hamilton, unul din fondatorii uniunii nord-americane, care consolidând datoriile statelor constitutive a creiat mai întâi o comunitate de interese bancare între membrii clasei mijlocii. La fel, controlul comun al industriei grele, preconizat de planul Schuman, s'ar putea extinde treptat şi în alte sectoare economice, creind precondiţiile unei durabile uniuni de interese europene.

Iniţiativa Franţei de a începe reorganizarea Europei cu colaborarea Germaniei constituie, privită istoric, o paralelă la evenimentele ce au urmat prăbuşirii lui Napoleon. In Ianuarie 1815, Marea Britanie şi Austria au încheiat o alianţă cu Franţa învinsă pentru a contracara imperialismul rusesc. Deastădată Franţa întinde mâna Germaniei pentru a asigura împreună independenţa Europei împotriva planurilor imperialiste sovietice. Spontaneitatea cu care mai toate statele vestice s'au asociat propunerilor ministrului de externe francez dovedeşte că necesitatea găsirii unei formule care să atenuieze exagerările particularismului naţiunilor europene era general resimţită şi că nici eşecul utopiilor lui Briand la Liga Naţiunilor şi nici farsa „noii ordine" promise de Hitler n'au putut împiedeca evoluţia conştiinţei europene. Opoziţia Angliei, interpretată mai mult ca o atitudine proprie guvernului Attlee, nu e dictată în primul rând de concepţia economico-socială a regimului laburist. Tot aşa de puţin hotărâtoare e şi motivarea psihologică, care subliniază înclinaţia de totdeauna a opiniei publice britanice de a repudia orice iniţiativă politică pe continent, luată fără girul prealabil al Foreign Office-ului. Politica tradiţională a menţinerii echilibrului european, observată de secole de Anglia, a rămas în principiu aceiaşi. Pusă în situaţia de a se pronunţa categoric pentru Empire sau Europa e firesc să opteze pentru prima soluţie. Agitaţia pan-europeană a domnului Churchill, câtă vreme e în opoziţie, nu trebuie să înşele pe nimeni asupra continuităţii politicei externe britanice, peste deosebirile programatice interne dintre diversele guverne.

Planul Schuman s'ar putea să se reducă până la urmă numai la închegarea unor cartele internaţionale ceva mai complexe ca cele cunoscute până acum. Iniţiatorii planului, ca şi aceia care i s'au raliat imediat după anunţarea lui, nu ignorează dificultăţile traducerii în fapt a acestuia în spiritul intenţiilor ce i-au dat viaţă. Deja se prevede că discuţiile ce vor preceda punerea în aplicare vor dura aproape un an. Dar şi în caz de reuşită deplină, subsistă unele temeri asupra posibilelor implicaţii politice. Ecoul acestor temeri se manifestă mai ales în America unde naşterea unui bloc franco-german e considerată şi ca o încercare de a neutraliza Europa apuseană în eventualitatea unui conflict dintre Rusia şi Statele Unite. Nu e exclus ca mulţi din oamenii politici francezi şi germani să fie preocupaţi de acest gând şi dorinţa exprimată de domnul Schuman la conferinţa dela Londra de a se retrage din circulaţie în discuţiile internaţionale noţiunea de „războiu rece" e un indiciu clar în această privinţă. Numai că, după cum am remarcat mai sus, realizarea unui astfel de bloc neutral necesită timp îndelungat şi indicii tot atât de clare anunţă apropierea agresiunii ruseşti. Mai mult, furtuna pe care a deslănţuit-o în presa sovietică luarea în discuţie a planului Schuman, lasă să se întrevadă că străduinţele de realizare practică a unităţii europene vor accelera preparativele de războiu ale Moscovei.

Inarmarea Orientului Mijlociu

In cursul conferinţei dela Londra şi în urma laborioaselor negocieri precedente între guvernele american şi britanic, cele trei puteri occidentale au ajuns la un acord important, care fixează liniile mari ale unei politici comune în Orientul Mijlociu şi a cărui obiect principal e întărirea potenţialului militar al ţărilor din această regiune. Cele trei puteri au ridicat embargoul asupra materialului militar şi s'au declarat gata să furnizeze armament statelor arabe şi Israelului pentru a le pune în măsură să se apere împotriva oricărei ameninţări exterioare.

Statele arabe, cu toate tumultuoasele campanii de presă deslănţuite contra Statelor Unite, au căutat mereu să câştige prietenia Americei. Unii dintre reprezentanţii acestora în Washington şi-au exprimat chiar părerea de rău că Departamentul de Stat, oridecâte ori i-se atrage atenţia asupra extremei vulnerabilităţi a teritoriilor petrolifere, a invocat obligaţiile atlantice pentru a explica atitudinea sa negativă în chestiunile Orientului Mijlociu. Cauza aparentei indiferenţe americane era în deosebi desacordul cu politica inaugurată de Englezi aici după războiu. Conflictul palestinian a marcat această deosebire de vederi, iar încercările britanice de a crea după eşecul Ligei Arabe un nou bloc arab sub conducerea regelui Abdullah al Transiordaniei au întâmpinat dela început desaprobarea cercurilor americane. Abia după ce America şi-a luat unele obligaţii faţă de Iran şi după eşuarea proiectului unui Pact Pacific, în urma refuzului Indiei de a colabora, State Departamentul s'a hotărât să accepte sprijinirea politicii britanice. Primul efect al acestei orientări a fost anexarea Palestinei orientale la Transiordania. Cu toate protestele conducătorilor „Heruth"-ului — mişcare naţionalistă desprinsă din „Irgun" — oficialitatea americană a rămas neutră. Drept compensaţie, guvernul britanic a recunoscut de jure statul Israel. Şefii arabi au tras concluziile impuse de evoluţia situaţiei în ultimile luni şi par a fi resemnaţi, cu toate riscurile angajate faţă de opinia publică, să joace cartea colaborării militare cu Anglia, paznicul tradiţional al regiunii canalului Suez.

Astfel, după cum pe planul apărării militare a Europei conferinţa miniştrilor de externe a ţărilor Pactului Atlantic a stabilit o repartiţie precisă de roluri, tot aşa cele trei mari puteri şi-au delimitat la Londra sectoarele de influenţă de pe glob. Această diviziune a lumii libere angajează răspunderea Americei cu precădere în Europa, Pacific şi Iran, a Franţei şi Angliei în regiunile din sud-estul Asiei, iar în Orientul Mijlociu, Anglia rămâne puterea dominantă.

Haosul din Filipine

Un manifest lansat recent de şeful armatei filipine atrage atenţia opiniei publice mondiale asupra situaţiei haotice din fosta colonie americană. Adresându-se „scumpei naţiuni filipine", generalul Amilio Aguinaldo denunţă acţiunea de subminare a republicei de către comunişti, care va duce indiscutabil la intervenţia străinătăţii în afacerile interne ale ţării. Ameninţarea imediată vine din partea organizaţiei Huk, „reformatori agrari" de tipul primilor aderenţi ai lui Mao Tse şi susţinuţi în timpul din urmă de infiltraţiile masive de comunişti chinezi. Numai în regiunea Manilei operează grupuri compacte totalizând peste 75.000 de răsvrătiţi înarmaţi cu material modern, distribuit de Statele Unite în timpul războiului trupelor de guerilla. Sate şi oraşe întregi sunt arse, cetăţeni paşnici sunt măcelăriţi şi numeroşi „chiaburi" răpiţi şi repuşi în libertate numai în schimbul unei sume de răscumpărare achitată bandelor comuniste. Presa americană e revoltată de descompunerea morală şi incapacitatea de iniţiativă a autorităţilor guvernamentale, în care poporul nu mai are încredere şi le refuză cooperarea la dezarmarea rebelilor.

Turburările din Filipine nu diferă nici ca amploare şi nici ca obiectiv de cele care bântuie în Malaia, Indonesia, Indochina şi Burma. Insă pentru desordinile din celelalte regiuni, conducătorii politici ai Statelor Unite găsiseră de mult şi explicaţia şi antidotul. Cauza era regimul colonial impus de puterile europene, iar antidotul încurajarea pe orice cale a naţionalismului asiatic şi introducerea instituţiilor democratice.

Pe Filipine, Americanii au putut experimenta însuşi reţeta lor politică. E adevărat că indepenţa Filipinelor, ca şi acea a Cubei, n'a fost acordată numai din generositate politică, ci şi din interese economice, producţia de zahar americană suportând anevoie libera concurenţă a culturilor coloniale. Totuşi, considerat formal, actul acesta a fost realizat cu incontestabilă corectitudine politică şi amorul propriu american a primit satisfacţia meritată, constituţia federală fiind adoptată, fără nicio modificare, de indigenii emancipaţi. Rezultatele de acum dovedesc că chiar şi constituţia americană nu poate fi exportată, fiecărei naţiuni potrivindu-i-se numai instituţii concepute în acord cu tradiţiile şi realităţile lor proprii.

Cât despre „naţionalismul asiatic", descoperit de State Departament, dupăce în Europa l-au ignorat sistematic până la insurecţia „naţionalistului comunist" Tito, nu mai există nici o îndoială acum că serveşte de minune planurilor expansioniste ale Moscovei. Conducătorii sovietici i-au descoperit posibilităţile revoluţionare înaintea domnilor Acheson şi Truman, Stalin afirmând încă din 1930 în cartea sa, Problemele Lenismului, că „mişcarea revoluţionară în colonii subminează poziţia capitalismului, transformând rezervele imperialismului în rezerve ale revoluţiei proletare".

Reclama în Rusia

Când acum zece ani, ziaristul american, Jones, s'a reîntors din Magnitogorsk, unde lucrase aproape două decenii ca muncitor voluntar, a fost uimit la sosirea în Varşovia să vadă mulţimea de placate şi inserate de reclamă. Cu toate că idealistul Jones revenia desamăgit de stilul de viaţă sovietic şi concepţia bolşevică despre libertate, totuşi a socotit că e de datoria sa facă cunoscute lumii aspectele positive ale experienţei marxiste. In cartea sa „Beyond the Ural" (dincolo de Urali) a exaltat sobrietatea sistemului economic rus, care a putut să înflorească fără a face uz de groteasca şi imorala reclamă comercială din ţările capitaliste.

Dar iată că Micoyan, membru al polit-biroului şi responsabil pentru producţia alimentară şi comerţul exterior, pare să fie astăzi de altă părere, anunţând reintroducerea reclamei în Rusia, prohibită complet dela isbucnirea revoluţiei roşii. E inutil să demonstrăm că reclama comercială e incompatibilă cu principiile comuniste. Micoyan nu e însă un adept al teoriilor rigide. El a trăit multă vreme în Statele Unite, pentru a-şi da seama ce funcţie indispensabilă îndeplineşte reclama în viaţa economică. Mai ales în uriaşul imperiu sovietic devenise o imposibilitate pentru conducătorii fabricilor şi cooperativelor de distribuţie să afle unde pot plasa şi achiziţiona în condiţii optime mărfurile trecute prin aparatul de producţie. In momentul în care producţia sovietică e în continuă ascensiune, folosirea urgisitului sistem de reclamă vestic era o necesitate.

Cu adoptarea reclamei vor fi desvăluite şi multe din secretele care acoperau operaţiile comerţului exterior rusesc, greu de descifrat din statisticele ajustate ale planificatorilor din Moscova. In acelaş timp e de aşteptat ca şi reclama să fie curând prezentată ca o invenţie rusă, care ar dovedi odată mai mult superioritatea indiscutabilă a Sovietelor faţă de Vestul decadent.

Revista Presei

„The Tablet" *din 3 Iunie, semnalând intensificarea agitaţiilor comuniste în Malaia şi Burma, îşi exprimă îndoiala în privinţa eficacităţii măsurilor de profilaxie economică anunţate de administratorul planului Marshall, Paul Hoffmann, ajutoarele economice constituind numai un paliativ care nu poate rezolva criza ideologică: „Aceste ajutoare vor bara numai în parte căile expansiunii ruseşti, în măsura în care vor reuşi să îmbunătăţească standardul de viaţă al populaţiei indigene, eliminând lipsurile materiale. Problema principală rămâne însă găsirea unei politici efective care să se opună ideologiei dinamice a comunismului internaţional şi abilei adaptări a acestuia la condiţiile din sud-estul Asiei."*

„Spectator" *din 9 Iunie constată că rezultatul recentelor alegeri din Belgia n'a rezolvat în niciun fel chestiunea regală şi că cu toată majoritatea absolută obţinută de partidul democrat-creştin, poziţia lui Leopold III e fără speranţă şi nu poate fi salvată decât abdicând la vreme: „Singurul individ care poate pune capăt impasului numai cu o trăsătură de condeiu e regele însuşi şi dacă lucrurile se înrăutăţesc mai departe, nu va mai fi în puterea lui nici măcar salvarea instituţiei monarhice prin renunţarea la tron."*

„Newsweek" *din 28 Mai, comentând implicaţiile ajutorului acordat de America Franţei pentru susţinerea războiului din Indochina, scoate în evidenţă paralela dintre desfăşurarea războiului civil din Spania şi luptele de acum din sud-estul Asiei, care spre deosebire de cazul Spaniei pot degenera uşor într'un conflict mondial: „E de remarcat o nefericită paralelă între situaţia curentă din Indochina şi acea din Spania acum doisprezece ani. Cu Vestul trimiţând arme forţelor anticomuniste şi comuniştii chinezi aprovizionând pe Ho Chi Minh, mulţi observatori politici întrevăd posibilitatea transformării Indochinei într'un teatru de războiu asemănător celui din Spania, şi care deastădată va fi punctul de plecare pentru un alt conflict mondial."*

„Die Weltwoche" *din 2 Iunie, salutând iniţiativa luată de Franţa prin planul Schuman, constată că după tentativa avortată a lui Hitler de a face din Berlin capitala Europei şi distanţarea Londrei de treburile europene, Parisul a devenit cu adevărat inima Europei: „Entuziasta primire făcută planului Schuman, arată că Europa vrea să-şi recâştige credinţa în sine şi că centrul unde o astfel de credinţă a luat formă, devine dela sine capitala Europei."*

„The Economist" *din 13 Mai desvăluie pregătirile febrile ale comuniştilor chinezi, ajutaţi activ de Ruşi, pentru cucerirea Formozei, în timp ce politica oficială americană e complet pasivă, iar „partizanii colaborării cu China comunistă aşteaptă căderea ultimului bastion naţionalist, ca să poată blama mai mult pe Ciang Kai Shek şi să convingă opinia publică americană că nu mai există altă alternativă decât recunoaşterea lui Mao Tse".*

„Time" *din 5 Iunie consideră declaraţiile optimiste făcute de Trygve Lie, secretarul general al organizaţiei U. N., după întoarcerea dela Moscova, lipsite de realism, orice încercare de a lichida pe calea tratativelor războiul rece, fiind dela început condamnată să eşueze pentrucă Ruşii nu-s deloc dispuşi să abandoneze poziţiile cucerite în răsăritul Europei: „Trygve Lie n'a menţionat că pacea dorită de Ruşi în Est e total diferită de pacea dorită de ei în Vest. Ar fi fost mai interesant ca Trygve Lie să ne spună cum ar putea fi înlăturată această barieră de netrecut."*

Răsboiul rece

Răsboiul rece poate dura încă o generație.

Această declarație făcută în cerc privat de către ministrul de externe al Statelor Unite, și reprodusă trunchiat de către presa americană și europeană, nu ne poate desvălui, fără ambiguitate, gândul întreg al șefului dela Departamentul de Stat.

Ea ar putea tot atât de bine să însemne că situația de azi va mai dura încă o generație, după cum ar putea însemna că în fața acestei posibilități de durată, inacceptabil de lungă, va trebui să se avizeze la alte metode, la alte mijloace. Ar trebui să știm, pentru a o înțelege just, ce a provocat-o, care a fost ideea care a premers-o, și cea care a urmat-o. Căci dacă declarația este o obiecțiune adusă răsboiului rece, ea ar însemna mai puțin resemnarea la această metodă prea lungă, precum dacă se învederează numai lupta surdă de nervi, ea ar putea să marcheze termenul la care ar trebui să ne așteptăm pentru a putea instaura o adevărată pace aducătoare de liniște. Prin urmare după cum gândul s'a referit la mijlocul de a obține pacea sau la termenul la care am putea-o obține, declarația poate avea un înțeles sau altul.

Așa cum a fost relatată lasă să se creadă că ministrul de stat nu s'a referit la mijloc, ci la termen, și ca atare, nu vede exclusă și acceptă posibilitatea ca starea de lucruri de azi să se prelungească încă pe durata unei întregi generații.

Desigur în această ipoteză răsboiul rece constitue unica soluție pe care se bizue acțiunea de eliberare a popoarelor subjugate de soviete și stabilirea unei păci care „să elibereze lumea de teamă" așa cum a anunțat-o, ani în urmă, Roosevelt.

Sub aspect diplomatic, răsboiul rece este o continuă hărțuială, o neîncetată pândă, o permanentă supraveghere, o neîntreruptă serie de șicane, cancelariile urmărindu-se și căutând să surprindă momentele pentru a se pune reciproc în defect și deci în situațiunea de a impune una alteia condițiile sale.

Desigur într'un joc diplomatic „fair play" unde buna credință și pudoarea internațională sunt hotărâtoare se poate ajunge la un termen de înțelegere. Sau dacă pretențiile unei părți depășesc posibilitățile de acceptare ale celeilalte se ajunge la rupere de relații diplomatice ori, după cazuri, la răsboiu.

Experiența de până acum cu Sovietele poate oare îndreptăți un astfel de joc diplomatic? Au dat ele dovadă de cea mai elementară bună credință? Au putut aliații surprinde în acțiunea Sovietelor cel mai elementar simț de pudoare internațională?

Atitudinea lor în toate țările de dincolo de cortina de fier, fie că au fost în aceeași tabără cu ele, fie că au fost în tabără adversă, vădesc până la absurd reaua credință, abuzul, intoleranța exasperantă, călcarea flagrantă a tuturor angajamentelor luate în conferințe sau semnate în tratate.

Dacă într'un joc diplomatic „fair play" se poate ajunge la rupere de relații diplomatice sau la răsboi, nu este oare evident că același sfârșit va trebui să-l aibă răsboiul rece cu Sovietele?

Este posibilă o înțelegere acolo unde ea este cu înverșunare ocolită? Au vreun interes Sovietele să ajungă la o înțelegere care, ipso facto, le poate încurca socotelile lor de a nu fi înțelegere pentru ca să poată provoca neliniști și deci să poată împinge la revoluția proletară, supremul lor țel?

Nici doctrina comunistă, nici metodele adoptate de Soviete în numele ei, nu învederează o înțelegere cu statele burgheze decât în măsura în care aceste state pot fi îngenunchiate prin această înțelegere și aduse la dispoziția Kremlinului. Exemplul Jugoslaviei este elocvent.

Și dacă aceasta este realitatea, ce ne poate îndreptăți că ea va înceta peste o generație? Moartea lui Stalin și a colaboratorilor săi actuali, depozitarii și mandatarii revoluției din 1917? Se uită oare că de atunci și până azi s'a ridicat o nouă generație, crescută exclusiv în doctrina comunistă și fanatizată până la totalul dispreț al gândirii și trăirii burgheze? Se contează pe absurdul unei reveniri? Se scontează o revoluție în Rusia sovietică? Cine să o facă?

Oare nu e vădit că frecventele epurări, nesfârșitele condamnări și deportări tae dela început firul oricărei inițiative încă neconcretizate, nu de răsvrătire, ci numai de abatere dela ortodoxia revoluției permanente? Dictatura desfășurată cu cinism de către conducătorii sovietici nu mărturisește fără nicio putință de contestație că nimeni nu poate schimba nimic în împărăția roșie? Atunci? Ruperea relațiilor diplomatice? Foarte bine. Dar în cazul acesta ce au câștigat popoarele subjugate care nu mai au nicio posibilitate de legătură cu lumea civilizată și nici un mijloc de informare a lor despre ororile la care sunt supuse? Cu ce s'a mărit siguranța statelor apropiate sau mai îndepărtate de granițele focarului bolșevic?

In vreme ce acestea nu au nimic în Rusia ca organism de informație și deci de apărare, Rusia are peste tot, în ființa partidelor comuniste, antene și fermenți de turburătoare neliniști pentru siguranța acelor state.

O asemenea rupere de relații diplomatice nu servește decât numai celor contra cărora s'ar încerca o asemenea sancțiune. Căci nu ne este îngăduit să minimalizăm cu nimic forța ce o reprezintă în favoarea Rusiei bolșevice, existența în toate țările, a partidelor comuniste. Ele cifrează milioane de agenți la dispoziția Moscovei, care vor milita nestingheriți în toate țările necotropite încă de teroarea bolșevică. Acești agenți nu pot fi făcuți inoperanți, nici chiar prin desființarea partidelor comuniste în țările lor atâta vreme cât centrala dela Moscova există, funcționează și alimentează. Ei vor continua să submineze statele prin toate mijloacele preconizate de metodele necruțătoare ale revoluției și dictaturii proletare. Țările de dincolo de cortina de fier, funciarmente anticomuniste cum este cazul României, constituesc exemplificări pilduitoare de ceeace se va petrece peste tot unde agenții Moscovei vor fi tolerați să activeze.

Aceleași metode le vor folosi comuniștii și față de țările occidentale unde astăzi foiesc tot felul de agitatori, membri ai partidelor comuniste sau camuflați în emisari ai „păcii sovietice". Când acești agitatori își vor fi desăvârșit misiunea „ruperea relațiilor diplomatice" se va fi vădit inoperantă în chip atât de brutal, încât răsboiul va deveni inevitabil. Numai că atunci va fi prea târziu. Răsboiul va fi neasemuit mai greu și mai lung.

Atunci ce sens are răsboiul rece dacă el trebue să conducă și să se termine tot cu un răsboiu adevărat? Să prelungească starea de teroare de astăzi și să slăbească puterea de rezistență a țărilor ce doresc să scape de comunism? E absurd. Nimeni nu a dat răgaz adversarului să se întărească sau să se reculeagă atunci când a voit să-l înfrângă. Iar a crede că poate fi pace fără înfrângerea Sovietelor este o naivitate. Cine o susține sau nu pricepe nimic sau este interesat, — pentru motive care nu sunt de discutat aici — ca neliniștea să dăinuiască în lume. Nu este niciun secret că existența comunismului implică distrugerea civilizației creștine. Intre cele două forme de trăire nu poate fi compromis. Ceeace se petrece azi în țările căzute sub robia comunismului este prea elocvent pentru a mai insista asupra fenomenului. Intre cele două lumi răsboiul e inevitabil chiar pentru cei ce nu-l doresc și care mai cred în eficacitatea răsboiului rece.

Deoparte și de alta a baricadei, Sovietele lucrează cu febrilitate pentru el. Nu cruță nimic pentru a se înarma, pe de altă parte — prin coloana a cincea — pregătesc terenul și oamenii dinăuntru, pentru a-și asigura opera de partizanat a celor ce au naivitatea sau interesul ca dictatura roșie să se întroneze peste tot.

Răsboiul rece în aceste condițiuni rămâne o expresie fără conținut precis, căci dacă pentru aliați este strădania de a persuada Moscova întru respectarea angajamentelor luate și a concepției de viață liberă pentru toate națiunile, pentru Kremlin răsboiul rece este un regim indispensabil ca să tizeze și să destrame toate națiunile până le va subjuga total prin răsboiul care va fi al lui.

In aceste condițiuni răsboiul rece nu poate însemna decât pregătirea celuilalt, inevitabila și unica soluție pentru a reda omenirii bunurile pentru care a luptat și a jertfit, libertatea și civilizația. Dar pentru aceasta trebue ca răsboiul să nu fie al Sovietelor ci al nostru.

Emil Bulbuc

Se împlinesc trei ani decând doctorul Emil Bulbuc, răpus de o mână bandităască, și-a dat duhul la Castiglione di Saluzzo în Italia. Vestea morții lui năprasnice a produs un efect sguduitor în inimile tuturor Românilor cari l-au cunoscut, căci n'a existat prieten sau adversar care să nu fi rămas impresionat de calitățile lui excepționale.

Cu Emil Bulbuc n'a murit un om, ci o chintesență a omului, o revelație a permanențelor umane. Cu el dispare o figură de seamă a poporului nostru, un intelectual distins, un luptător neîntrecut, un prieten devotat și loial, dar toate aceste desăvârșiri, cari fiecare în parte reprezintă o valoare, rămân în umbră raportate la armonia care condiționa acest suflet în totalitatea lui. Ceeace a creat faima lui Emil Bulbuc a fost acel fond uman prin care se adeverea în toate actele vieții sale. El era în primul rând un iubitor de oameni, un purtător al mesagiului divin. El era Românul profund modelat de spiritualitatea creștină. Cele două coordonate ale sufletului și-au găsit în Emil Bulbuc un reprezentant de elită.

Oamenii se apleacă plini de admirație asupra operelor de artă ale marilor scriitori, marilor poeți, marilor sculptori, pictori și arhitecți. Dar nu meditează îndeajuns că pentru a exista o capodoperă concretizată în artă, trebue să preexiste o capodoperă concretizată în om. Emil Bulbuc era o capodoperă umană. El ajunsese la această treaptă de perfecțiune când sufletul însuși devine o operă de artă, când în toate gesturile vieții se împrăștie aceeași substanță creatoare de bine, de adevăr și de frumos. Tot ce a făptuit sau a vorbit Emil Bulbuc nu era o întreprindere banală și fără semnificație, ci desvăluia lumea lui lăuntrică larg deschisă frumuseților spirituale.

Dacă ar fi să desperăm de soarta umanității și să credem că toate eforturile ei de îndreptare sunt zadarnice, apariția unui astfel de exemplar, înzestrat cu reflexe angelice, trebue să ne abată dela aceste gânduri negre și să ne reîntoarcă pe căile optimismului.

Fericit e poporul care, din când în când, poate să dea lumii asemenea caractere. Căci apariția lor nu e întâmplătoare, ci prin mijlocirea lor se exprimă puterea creatoare a unui neam.

Care este opera lui Emil Bulbuc? El însuși, răspundem noi, cu toate momentele variate ale existenței sale. Biografia lui Emil Bulbuc constitue monumentul vieții sale.

Sunt morți peste ale căror morminte uitarea se așterne repede, încât, în câțiva ani, nu-și mai amintește nimeni de înfățișarea lor de altă dată.

Emil Bulbuc a creat o problemă umană, a determinat un curent de gândire și acțiune. Deaceea amintirea vieții lui va servi ca îndreptar permanent al neamului.

La Marginea Răbdării

In ziarele lumii libere, apar uneori, câteva rânduri, prin care se menționează în cuvinte uscate, că unul din tribunalele militare ale R. P. R.-ului a condamnat la moarte 2 sau trei țărani vinovați de a fi omorît pe vre un funcționar al regimului, sau de a fi desfășurat o activitate teroristă. Nici în presa comunistă nu apare mai mult, în privința faptelor. Numai că asupra acestor figuri de luptători, până ieri pierduți în massa de eroism anonim a întregii țărănimi, se revarsă azi toată murdăria de cuvinte, pe care Moscova a ridicat-o la rangul de virtute stilistică.

Pe tot cuprinsul țării, acțiunea pentru pregătirea condițiilor necesare colectivizării, și anume distrugerea economică și fizică a țărănimei înstărite, este urmărită cu o ură rece, științifică. Țărănimea nu a fost pregătită, nici politic și nici altfel, pentru a se apăra împotriva loviturilor regimului. Oamenii îndură și se supun, așteaptă și nădăjduesc, până când apăsarea devine prea puternică și se rup zăgazurile puse de obișnuința de a asculta de stăpânire. Unii își lasă casele și familia și se alătură cetelor din pădure. Când sunt prinși, după hărțuieli de luni de zile, actul de acuzare vorbește de organizarea de bande care terorizează regiunea. In satul Sgribești din jud. Severin, în ziua de 24 August 1949, mai mulți țărani au atacat cu pistoale mitralieră și grenade, aria păzită de milițieni si de comuniști înarmați. Mult mai târziu, căci de judecat au fost judecați la Timișoara abia în Aprilie 1950, au putut fi prinși 3 dintre luptători. Ion Gâju a fost condamnat la moarte și împușcat, iar ortacii săi la 3 și 4 ani închisoare. In regiunea Oradiei-Mari s'au dat lupte cu un alt grup. Dintre cei prinși au fost condamnați la moarte Ludovik Olah, Iosif Kiss și Emerie Uri și la muncă silnică (25 10 ani) Brădăn Teodor, Adalbert Kelemen, Alexandru Seres, Geza Hegedus și Alex. Măjni.

Alții însă, din regiunile unde terenul este mai puțin potrivit pentru lupta organizată, când nu mai pot îndura persecuțiile, lovesc în cel care se înverșunează cu ură împotriva lor, pentru a le distruge gospodăria. In jud. Roman, la Hoisești a fost omorît secretarul celulei, la Uleani în jud. Odorhei vicepreședintele comitetului provizoriu, în com. Șendriceni jud. Dorohoi, președintele Cooperativei, iar în com. Orez jud. Ialomița președintele Com. Provizoriu. Toți făptașii, țărani înstăriți, oameni atât de harnici și de cuminți, au fost în legitimă apărare: frații Iștoc și Gh. Andeescu din com. Hoisești; Sebestyen cu fiul său din Com. Uleani; Constantin Gujbă și Gheorghe Grosaru, amândoi foști sub-ofițeri de jandarmi, în com. Șendriceni și Alex. G. Dumitru din Com. Orez.

Condamnarea la moarte și executarea lor sunt crime peste care atenția cititorului din Apus trece fără să se oprească, fără sa le prindă semnificația.

Un popor întreg își apără ființa și luptă împotriva cutropitorului, fără nici un ajutor din afară.

Vasile Iștoc, țăran,
Ion Iștoc, țăran,
ambii, din Comuna Hoisești, jud. Roman, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul militar Iași;

Constantin Cujbă, țăran,
fost sergentmajor de jandarmi,
Gheorghe Grosaru, țăran,
fost plutoniermajor de jandarmi,
ambii din Comuna Șendriceni, jud. Dorohoi, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul milt. Iași;

Ion Gâju, zis Mihuț, țăran,
din Comune Zgribești, jud. Severin, condamnat la moarte prin împușcare de Tribunalul militar Timișoara;

Ignatiu Sebestyen, țăran,
Ion Sebestyen, țăran,
ambii din Comuna Ulcani, jud. Odorhei, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul milt. Brașov;

Ludovic Olah, țăran,
Iosif Chiș, țăran,
Emeric Uri, țăran,
toți trei din județul Cluj, condamnați la moarte prin împușcare de Tribunalul militar Cluj;

Alex. G. Dumitru, țăran,
din Comuna Orez, jud. Ialomița condamnat la moarte prin împușcare de Tribunal militar Constanța

au fost cu toții executați de miliția comunistă în cursul lunilor Mai și Iunie 1950.

Asasinatele de la Timișoara

In luna Aprilie, în cursul unei inspecții de noapte, un cantonier din Timișoara a descoperit pe șinile liniei ferate spre București trupul ciopârțit de lovituri de secure al tânărului mecanic dentist, Pista Mednjanski. Cu câteva ore mai înainte, în circumscripția II-a a orașului, fusese scos dintr'o baracă în flăcări cadavrul cu fața desfigurată de vitriol al Anei Bajusz, logodnica lui Mednjanski.

Legătura între cele două asasinate era deci ușor de stabilit. Unele informații date poliției de prietenii lui Pista Mednjanski nu mai lăsau îndoială nici asupra autorilor crimelor. Pista aflase dela logodnica sa lucruri înfricoșătoare despre viitorul socru. Acesta, un fost lucrător ajuns acum directorul fabricei de tablă „Mecher", se îndeletnicia, pe lângă noua funcțiune cu care-l onorase partidul, și cu trecerea clandestină peste graniță a persoanelor doritoare să evadeze din Republica Populară. Cu toate sumele mari pe care le încasa pentru serviciul de călăuză, e dela sine înțeles că Bajusz nu ducea lipsă de clienți. Numeroși naivi s'au lăsat ademeniți de oferta promițătoare, dar nici unul n'a ajuns să treacă în Ungaria sau Jugoslavia, fiind uciși și jefuiți în apropiere de frontieră.

Indiscrețiile lui Mednjanski deveniseră insuportabile pentru liniștea soților Bajusz care au hotărît să se descotorosească și de el și de propria lor fiică. Câțiva derbedei angajați în acest scop l-au atacat într'o seară în timpul unei întâlniri lângă strand, lovindu-l în cap până ce au căzut în nesimțire. Corpul fetei l-au stropit cu vitriol și l-au târât într'o baracă careia i-au dat foc. Pe Pista l-au transportat într'un cărucior, acoperit cu o pătură, la locuința lui Bajusz, de unde, dupăce a fost tăcănit cu securile, l-au dus și l-au așezat pe șinile liniei ferate. Inscenarea accidentului n'a reușit însă, fiind descoperit înainte de a trece vreun tren.

Luați din scurt, criminalii n'au mai putut nega nimic, mai ales că poliția a găsit ascunse în pivnița casei mai multe cufere cu obiecte prețioase și îmbrăcăminte aparținând persoanelor pe care Bajusz pretindea că le trecuse peste graniță. Chiar pentru o poliție comunistă, bestialitatea soților Bajusz a fost impresionantă. Deaceea, pentru a oferi populației un exemplu de străşnicia cu care justiția proletară pedepsește astfel de aberații burgheze într'o societate comunistă, cei doi Bajuszi au fost expuși, legați de un stâlp, în centrul orașului.

Până acum, acțiunea poliției a decurs irepropșabil, desfășurându-se la fel ca în orice altă țară din lume, cu excepția stâlpului infamiei. Polițiștii neglijaseră să ceară însă avizul conducerii partidului asupra cazului tovară-

(continuare în pag. 11.)

Colonii românești în Siberia

Un austriac, fost subofițer în Divizia 4-a de Munte germană (Enzianer), care a reușit să se înapoieze în patrie, după un șir întreg de peripeții, venind tocmai din extremul nord al Siberiei, ne a comunicat că în lagărele de muncă silnică din bazinul fluviului Yenissei, Românii sunt foarte numeroși, ocupând ca efective locul al doilea după Germani.

In aceste lagăre ale morții, despre care occidenatalii nu au decât foarte vagi informații, nu se află numai ofițeri și soldați români, făcuți prizonieri de Ruși după semnarea „armistițiului" dela 23 August 1944, ci un și mai mare număr de civili, familii întregi, deportate din Basarabia și din Moldova. Astfel, din județul Orheiu, aproape întreaga comună Cotingenii Mari a fost dusă în apropierea estuarului Yenissei pentru a defrișa porțiuni din imensa Taiga siberiană.

Români se află deasemenea în împrejurimile orașului Norisk, împrăștiați în cca. 20 lagăre mai mici. Majoritatea prizonierilor dela Norisk lucrează în minele de cărbuni.

La Igarka, aproape 2.000 de Români lucrează în exploatări forestiere, iar la Turubansk un număr și mai mare este folosit în așa zise gospodării agricole, gigantice stațiuni de experimentare, în care „savanții" sovietici au la dispoziția lor aceste armate de sclavi.

In multe locuri au fost aduse femei mongole, aparținând diferitelor triburi siberiene, prizonierii fiind obligați a le lua în căsătorie, dovedindu-li-se și prin această măsură că transplantarea lor în acele pustiuri este definitivă.

Un nou truc statistic. Conform comunicatului Consiliului de Miniștri, planul de stat a fost realizat pe primul trimestru în proporție de 104,6%. Pentru a susține această afirmație, regimul trebuie însă să prezinte numai medii statistice, pentrucă dacă ar comunica cifrele de realizări detailate, s'ar vedea că în timp ce în unele sectoare se realizează cifre foarte mari, în altele cifrele prevăzute sunt departe de a fi apropiate. Cum planul este, cel puțin teoretic, un tot armonios, marile diferențe de cifre între diferitele sectoare de producție, între care mărfurile circulă până la ajungerea la consumator, înseamnă gâtuiri de producție, adică nu succese, ci insuccese. Pentru a ascunde toate aceste lucruri, realizările de producție, față de prevederile din plan nu mai sunt comunicate pe articole fabricate, ci pe sectoare de producție. Producția pe articole este comunicată în procente față de producția aceloraşi articole în primul trimestru al anului trecut. Cum producția primul trimestru din anul trecut este cea mai scăzută, (fiind mărită în medie cu câte 4—7% în fiecare trimestru al anului trecut), iar cifrele planului sunt calculate procentual față de media întregului an, este dela sine înțeles că în timp ce cifrele de producție nu se apropie de cele ale prevederilor planului, ele întrec cifrele corespunzătoare din anul trecut. Sistemul are însă și desavantajele lui, deoarece falsurile din prezentarea cifrelor devin evidente.

Câteva exemple: conform cifrelor pe sectoare de producție, prevederile planului au fost realizate: la petrolifer 95,4%; gaz metan 110,1%; carbonifer 100,7%; energie electrică 103,3%; minereuri de fier 116,7%.

Față de primul trimestru al anului trecut, producția de petrol este în primul trimestru al anului 1950, de 113%, dar prevederile inițiale ale planului erau pentru o creștere de 132,5%, ceeace înseamnă o realizare a planului în proporție de 85,5%, nu de 95% cum anunță comunicatul. La gaz metan, s'au realizat 111,6% față de primul trimestru al anului trecut, dar cum prevederile planului erau de 108,9%, înseamnă că planul a fost realizat numai 102,5%, deci o depășire de numai 2,5% nu de 10,1% cum se anunță. La cărbuni față de anul trecut, realizarea este 110,7%, în timp ce prevederile erau de 113%, ceeace dă o realizare a planului de numai 97,9%, nu de 100,7%; la energia electrică s'a realizat, față de anul trecut 109,2%, dar prevederile erau pentru 113%, astfel încât realizarea este de 96,6%, și nu de 103,3%. La minereuri de fier, s'a produs față de anul trecut 112,9%, însă prevederile erau pentru o producție de 116%, prin urmare o realizare de 97,3% a planului, și nu de 116,7%.

Pentru celelalte sectoare de producție, nu putem continua analiza de mai sus, deoarece intrând mai multe produse industriale, care dau o medie statistică pentru sectorul respectiv, de exemplu în sectorul chimic: soda caustică, coloranții, acidul sulfuric, amoniacul și anvelopele, nu suntem în posesia indicilor și coeficienților cu ajutorul cărora se calculează media respectivă.

Putem însă compara cele două liste de produse menționate în comunicatul din 31 Decembrie 1949, prin care se stabilea planul, și în cel din 30 Aprilie 1950, care comunică rezultatele primului trimestru. Constatăm din compararea celor 2 cifre că planul nu a mai fost realizat la următoarele produse: oțel, realizat 109% față de prevederi de 116% (bază, producția anului trecut); soda caustică și calcinată 106,8% față de 108,2%; acid sulfuric 103,9% față de 116,6%; (în întreg sectorul chimic realizarea nu este decât de 99,8% după recunoașterile oficiale. Anul trecut sectorul chimic era anunțat mereu cu depășiri); la ciment 121% față de 124%; cărămizi de construcție 161,6% față de 191,5%; țesături de bumbac 122,8% față de 140%; talpă 108,8 față de 112,5%; ulei comestibil 160% față de 170% și paste făinoase 147% în loc de 152%.

Din compararea celor două liste de produse, mai rezultă și alte lucruri. O serie de produse pentru care în Decembrie erau anunțate creșteri spectaculare, nici nu sunt menționate în comunicatul din Aprilie 1950, ceeace înseamnă cu multă probabilitate că situația este proastă. Menționăm: construcții metalice, mașini unelte, rulmenți, vagoane de marfă și cisterne, șlepuri, remorchere, vase pescărești, transformatoare electrice, piele, zahăr, carne, peste. Că explicația noastră este exactă, o dovedește faptul că despre unul din produsele de mai sus, și anume despre carne, se spune în chip explicit în comunicat, că nu s'a putut distribui populației cantitatea de carne prevăzută în plan.

Legionarii în literatura comunistă. **Am consemnat și în alte rânduri propaganda susținută pe care regimul comunist dela București o duce împotriva legionarilor, pe care îi consideră ca pe adversarul său principal. Tendința propagandistă pare să fie de a identifica pe legionari cu trecutul regim, dintre cele două războaie, astfel încât tot ceeace a fost pe vremuri nemulțumire împotriva regimului partidelor, a dictaturii carliste și a celei militare a mareșalului Antonescu, să fie îndreptate împotriva legionarilor.**

In cartea „Pietrele Arse" de Armand Radu, un activist de partid, apărută în Editura pentru Literatură și Artă a Uniunii Scriitorilor din R.P.R., unul dintre eroi un fost plutonier major, adună pe muncitori în front, îi îndeamnă să plece voluntari în războiul împotriva U.R.S.S., le vorbește de Mareșal, și apoi face promisiuni pentru cei care se vor înscrie în cuib, vorbind de stăpânirea de o mie de ani a legionarilor în România.

Incercarea de a produce confuzie în mințile tineretului, care de 10 ani nu a avut ocazia să audă public despre legionari, decât afirmațiunile adversarilor lor succesivi, este evidentă.

Recensământul tehnicienilor. *S'a hotărît efectuarea unui nou recensământ al tehnicienilor, deoarece lipsea o evidență precisă a cadrelor tehnice. (Reamintim că un astfel de recensământ general al tehnicienilor a fost făcut și în 1948, dar se afirmă că înregistrările au fost făcute cu mari deficiențe.) O inovație în noul recensământ este de a se înregistra și salariații care au doi ani de școală politehnică sau școală tehnică superioară. Scopul urmărit este de a se organiza cursuri cu o durată de câteva luni, în urma cărora aceștia să fie diplomați ingineri.*

Calitatea producției. Intr'o scrisoare publicată în presa comunistă, muncitorii dela fabrica de textile „Paianjenul" din București se plâng că materiile prime și materialele, pe care le primesc dela alte fabrici, sunt de proastă calitate. Astfel firele de mătase primite dela „Viscofil" (fosta Appretura) și dela filatura „Lupeni" au scame, și o rezistență foarte slabă; pikerile de piele livrate de fabrica „Ianos Herbak" din Cluj (fosta Dermata) durează 2 săptămâni în loc de 4; suveicile dela Tehnolemn se desfac în așchii, provocând rupturi de fire, iar săbiile de bătaie, confecționate dintr'un lemn necorespunzator țin 2 săptămâni în loc de 2 luni. Timpii morți în fabrica „Paianjenul", datorită calității proaste a materialelor, sunt de 10%.

Alte exemple: Fabrica de textile „Oltenia" din Craiova a predat Centrocom-Textil 16.000 m. stofă de palton, complet inutilizabilă, iar fabrica „Union" din Cisnădie 4.200 m. stofă din care numai 2.500 m. erau utilizabili.

Cum a functionat planificarea însămânțărilor. *In cursul lunii Martie, Uniunea Județeană a cooperativelor din județul Putna a obținut cu mare greutate, și numai după mari stăruințe depuse de organele de partid, 2 vagoane de cartofi de sămânță în loc de trei, cât avea nevoie. Pe la mijlocul lunii Aprilie, aceeași Județeană, a primit o adresă din partea Uniunii Județene a Cooperativelor, din județul alăturat, Râmnicul Sărat, care avea disponibil câteva seci de vagoane de cartofi de sămânță cu care nu avea ce să facă.*

Lupta dintre regim și țărănime. Sub pretextul că se urmărește îmbunătățirea rasei oilor, s'a dat ordinul ca în fiecare comună, agentul veterinar, însoțit de un membru al comitetului provizoriu comunal, să marcheze micii de rasă noi născuți, din posesia țăranilor. Ei sunt apoi ridicați, fără despăgubire, și predați cooperativelor din alte județe spre a fi vânduți crescătorilor de oi.

Reducerea prețului de cost. *Puși în fața ordinului de a reduce pe orice cale prețul de cost al mărfurilor, conducătorii fabricei de textile din Mediaș au găsit o soluție foarte ingenioasă: în loc să imprime pânzeturile de vară în diferite modele și culori, au ales un singur model, care necesită cât mai puțini coloranți și cât mai ieftini, și au imprimat toată producția de stambă, pentru întreg sezonul de vară, în acest singur model.*

Cum trăiesc studenții. Reproducem din comunicatul privind realizarea planului economic în primul trimestru: „Deși Statul a pus la dispoziție fonduri considerabile pentru buna îngrijire a studenților, totuși din cauza lipsei de grijă a Ministerului Invățământului Public, a Ministerului Artelor și a altor Ministere, din cauza proastei gospodăriri a căminelor și cantinelor studențești, precum și a lipsei de organizare și control din partea organelor însărcinate cu aceasta, hrana este insuficientă și de proastă calitate, iar condițiile de găzduire și higienă sunt cu totul necorespunzătoare."

Cum sunt îngrijiți bolnavii. *Tot din comunicatul oficial: „In spitale și sanatorii, alimentarea bolnavilor din punct de vedere cantitativ și calitativ este insuficientă, datorită slabei organizări, incorectitudinei unor organe administrative și lipsei de control permanent din partea Ministerului Sănătății și a Comitetelor Provizorii.*

Cum se lucrează în schelele petrolifere. *In schela „Urlați" a „Petroliferei Muntenia" s'au făcut reparații la sonda Nr. 208. Reparațiile au durat dela 1 la 11 Aprilie, când sonda a început să producă din nou, încetând însă producția la 18 Aprilie. S'a stabilit că direcția tehnică a schelei nu cercetase stratul, pe baza unui studiu tehnologic, pentru a constata până la ce adâncime trebuie făcută perforarea.*

Registre de stare civilă. In orașul Oradia Mare, nu s'au făcut înregistrări de stare civilă în perioada 1 Ianuarie — 1 Mai 1950, deoarece Comitetul Provizoriu nu și-a putut procura registre de stare civilă. Acesta cu toate că a făcut comanda la 3 Ianuarie, a repetat comanda la 2 Februarie și la 7 Februarie. La 18 Februarie a intervenit prin Comisia de Stat pentru aplicarea Legii Sfaturilor Populare și apoi a reînoit comanda la 9 Martie, 24 Martie și 30 Martie.

Schimb de scrisori. Muncitorii dela fabrica de ciorapi „Pavel Teacenco" au citit în ziar că tovarășii lor dela „Industria Bumbacului A" și-au îndeplinit și depășit planul, au studiat și introdus metode noi de muncă care au dus la mărirea productivității muncii. Bucurându-se de aceste succese ale tovarășilor lor, le-au adresat o scrisoare deschisă publicată de ziare, din care extragem: „Dar angajamentele noastre devin din ce în ce mai greu de realizat, deoarece firele, pe care voi ni le trimiteți în ultimile săptămâni nu corespund calitativ firelor, pe care ni le trimiteați în urmă cu 5—6 săptămâni" (Inainte de introducerea noilor metode sovietice N. R.) Urmează apoi descrierea tehnică a defectelor pe care le au firele trimise.

Conștiință profesională. *La cinematografele din județul Rădăuți s'a constatat că de multe ori, operatorii pornesc rularea filmului, fără să se intereseze dacă sala este sau nu deschisă pentru public, sau dacă a venit casierița.*

Planificare. Stofele pentru paltoane au juns la magazinele de desfacere la sfârșitul lunii Martie.

Ecoul serbării zilei de 10 Mai dela Linz.

Serbarea zilei de 10 Mai dela Linz a fost menționată și de presa comunistă din România. Sub titlul: „O mârșavă provocare îndreptată împotriva Republicii Populare Române", și cu subtitlul „Autoritățile americane din Austria au patronat întrunirea unui grup de fasciști români" ziarul România Liberă cu data de 14 Mai 1950 publică o telegramă din Viena a agenției Tass. Textul este identic cu acela publicat de ziarele comuniste din Austria și îl redăm în întregime:

„După cum anunță Biroul de Presă al Partidului Comunist Austriac, zilele trecute a avut loc la Linz (zona americană de ocupație) ședința unor fasciști români, convocați de organizația monarho-fascistă română „Akras".

In ciuda protestelor opiniei publice democrate, poliția austriacă nu numai că a autorizat această întrunire a fasciștilor streini, dar a trimis un mare detașament de polițiști pentru apărarea ei.

In sala unde avea loc ședința se afla un puternic detașament de poliție militară americană.

Biroul de Presă al Partidului Comunist declară că această întrunire a fasciștilor români constituie o mârșavă provocare îndreptată împotriva Republicii Populare Române".

Inima a sute de mii de Români a crescut aflând de această frumoasă manifestare a Românilor liberi.

Grija pentru muncitori. *In București la Manufactura de Tutun CAM-Belvedere s'a inaugurat un sanatoriu pentru muncitorii debilitați de muncă sau suferinzi de tuberculoză. Curiozitatea la acest sanatoriu, al doilea în genul lui în România, este că tratamentul muncitorilor (pentru debilitate fizică și tuberculoză, notați bine) se face noaptea pentruca muncitorii să nu fie scoși din producție.*

Spitale. Situația la clinica chirurgicală a spitalului Colentina din București, azi Spitalul de Stat Nr. 1 este descrisă în modul următor de o studentă în ziarul „Scânteia": „Am venit să facem practică, ne spune o studentă, dar n'avem material didactic. Lucrăm câte trei studenți la un singur pat. Avem o singură siringă, un singur termometru la 20 de paturi. Alcool pentru desinfectare nu se găsește. Vată, dacă găsim câte o bucățică pela vreo bolnavă. Aceleași ace și la injecții intravenoase și la colectarea de sânge."

„Personalul de serviciu este insuficient și slab pregătit. Medicamentele vin adesea cu mare întârziere. In clinică se întâmplă cazuri când se fură lucruri dela bolnavi sau dela personal. Curățenia localului lasă mult de dorit. Toaletele sunt o calamitate. Localul este impropriu pentru o clinică chirurgicală."

Conducte de apă la Constanța. Orașul Constanța a hotărît să mărească rețeaua de conducte de apă și a întocmit proectul în luna Ianuarie, înaintându-l Institutului de Proectare a Construcțiilor, care în luna Februarie și-a dat avizul tehnic. Când să se treacă la executare, s'a constatat că nu se precizase în proect dacă conductele trebuiesc executate din beton sau fontă. Intrucât până nu se soluționează această serioasă problemă tehnică nu se pot obține nici fondurile necesare, s'a cerut din nou avizul Institutului de Proectări, ai cărui tehnicieni la sfârșitul lunii Mai meditau încă asupra problemei.

Cum se face o unire

Câțiva ani, găsirea unei formule de unificare a tuturor forțelor românești din exil a format obiectul numai al unor discuțiuni într'un cerc restrâns. Marea massă a Românilor, luptând din greu pentru a supraviețui într'o lume ea însăși pradă unor mari greutăți economice, aștepta cu încredere ca aceste înalte persoane, pline de har democratic, să stabilească o formulă de conducere, care să permită trecerea la acțiune. Plini de iluzii, refugiații socoteau cu naivitate că după constituirea unui Comitet Național se vor deschide automat fântânile din care vor curge fonduri pentru organizarea luptei de eliberare. Ei își puneau toate nădejdile în anunțarea guvernului în exil, căruia să-i pună la dispoziție, singurul lucru pe care îl mai aveau: capacitatea lor de jertfă.

In locul veștii așteptate, ajungea până la ei ecoul unor lungi lupte sterile în jurul unei formule de proporționalitate în reprezentare. Problema pentru abilii diplomați nu era de a se da posibilitate de exprimare fiecărei forțe românești capabile de a aduce o contribuție în lupta comună. Problema era să se creeze un Comitet, care pentru satisfacerea instrucțiunilor cancelariilor aliate și legănarea iluziilor din țară, să pară că reprezintă și este susținut de toți Românii, dar care în fond să fie controlat de un singur grup. Lucrul acesta n'ar fi fost condamnabil pentrucă scopul ar fi putut fi totuși atins încă și după această minare a temeliilor unității naționale. Formula finală, adică aceea anunțată la 10 Mai trecut ar fi putut deveni o formulă de unificare, dacă s'ar fi îndeplinit condițiunea ca beneficiarii ei să poată să inspire încredere și entuziasm. Iar lucrul acesta la rândul lui ar fi fost posibil dacă oamenii aceștia ar fi fost animați de un impuls politic creator, dacă ar fi urmărit să obțină controlul asupra Comitetului Național, în numele unui program de acțiune și nu ar fi vrut ca acest program să fie frânat de personanele decorative și statice, așa zisele personalități independente. Noi credem că și astăzi s'ar face spontan un zid de cugete în jurul Comitetului Național, dacă el ar putea să arate, chiar numai procentual, după modelul sovietic, cât din puținele fonduri e rezervat susținerii contactelor cu mișcarea de rezistență, cât pentru asistența refugiaților și cât pentru subsistența personală.

Intențiunea de a asigura trecerea la acțiune ar fi legitimat orice artificiu juridic, chiar și pe acela al participării proporțional cu numărul de voturi obținute cu câțiva ani în urmă. Este ciudat acest artificiu, pentrucă în acele alegeri nu toate formațiunile politice românești au putut lua parte. Nu mai avem astăzi și nu am avut nici atunci posibilitatea de a stabili care au fost considerentele care au determinat voturile alegătorilor pentru unii sau pentru alții, dar nimeni nu va putea spune că oamenii, care sunt acum în străinătate, erau oamenii care se bucurau de încrederea și respectul alegătorilor fiindcă aceia sunt acum în închisori. Iar numărul real de voturi așa cum s'au dat în acea stare de spirit de acum patru ani, astăzi profund modificată, nu l-a putut nimeni stabili. Este ciudată atitudinea de a te opri la un anumit punct al istoriei și a socoti că lucrurile s'au împietrit în acea formă. Dacă formula alegerilor din 1946 ar fi servit numai pentru a reînoda firul legitimității românești, rămânând ca existența ulterioară a conducerii românești libere să se legitimeze prin capacitatea sa de conducere efectivă. Intregul spirit al acestei conduceri și întreaga situație a luptei noastre din afara hotarelor, înspre înlăuntrul hotarelor, ar fi fost alta. Dar între cele două grupuri, din a căror discuțiuni a ieșit formula actuală de Comitet Național nu era nici o deosebire structurală. Nici unul nu sta pe poziția morală de pe care să se adreseze massei de exilați, să le propună acțiuni și să le ceară sacrificii. Dacă ar fi fost în stare să facă acest lucru, ar fi putut atunci stabili un contact sufletesc atât cu cei din exil, cât și cu cei din țară. N'ar mai fi avut nevoie să-și asigure formal majorități, căci faptele lor ar fi vorbit pentru ei, iar deciziunile sunt impuse de natura faptelor, nu de structura majorităților. Dar nici nu și-au pus această problemă. Substratul tratativelor pentru obținerea unei majorități în Comitetul Național era să se asigure formal neintervenția nepoftiților și lipsă de control și publicitate în mânuirea exclusivă a fondurilor: atât a celor prezente, cât mai ales a celor viitoare. Iar până atunci, majoritatea mai oferea încă două avantagii: posibilitatea de a împiedeca orice încercare, pornită din altă parte, de a îndeplini funcția pe care domniile lor și-o negau, aceea a colaborării cu acțiunea subterană din Țară și posibilitatea de a asigura în toate posturile chee ale organizațiilor românești din exil, a unor persoane a căror calitate principală sau chiar unică este de a fi partizani devotați.

Pentru completarea tabloului de fapte care a dus la starea actuală trebuiesc reamintite acțiunile aceloraşi persoane și în sânul comunităților românești. Acestea, în special în Germania și în Austria s'au închegat spontan, pentru a putea face față unor probleme urgente și această închegare s'a făcut în jurul unor comitete locale. Acestea nu au fost alese atunci, dar prin activitatea pe care au depus-o, organizând primele manifestări de viață națională și rezolvând cu mijloace aproape nule uneori, nevoile urgente ale refugiaților, au reușit să cucerească și să-și păstreze încrederea și respectul acestora, astfel că atunci când s'au putut face alegeri, aceleași persoane au fost alese peste tot cu mari majorități. Fără să le recunoască oficial, autoritățile au colaborat peste tot cu aceste comitete improvizate. Comitetul Național nu a încercat să ia contact cu niciuna din aceste organizațiuni locale și nu a încercat să integreze într'un tot care să se numească emigrația românească, aceste comunități separate spațial, care trăiesc despărțite, fără nici o legătură între ele, aproape ca tot atâtea naționalități diferite. Ceeace doresc cei ce au asumat conducerea destinelor românești este controlarea și a organizațiunilor locale, prin subordonarea lor mecanismului de partid, dacă se poate, sau prin înlăturarea, pe orice cale a oamenilor care nu primesc acest fel de a vedea. Ceeace pare simptomatic pentru funcțiunea și viabilitatea partidelor, în forma pe care le-au dat-o reprezentanții lor din streinătate, este că nicăeri nu au putut găsi oameni care să se bucure de încrederea Românilor refugiați. In această situație, au fost sprijiniți peste tot oameni, care dădeau garanția, că vor încerca prin toate mijloacele, mergând chiar până la denunțarea calomnioasă să înlăture persoanele, care refuză să adopte modul strâmt de a vedea problemele românești. Ca rezultate trebuiesc consemnate aici, pentru cei cari vor examina mai târziu această perioadă, că dacă înlăturarea acestor oameni nu s'a putut face, în schimb colaborarea anterioară atât de armonioasă cu autoritățile locale, a fost uneori tulburată, în detrimentul intereselor românești.

In determinarea persoanelor care să conducă lupta de eliberare se poate afirma că se poate neglija voința celor din afara hotarelor Țării,

(continuare în pag. 16)

Răsboiul al 3-lea mondial poate fi evitat?

La 8 Mai 1950 s'au împlinit 5 ani de la capitularea fără condiții a Germaniei național-socialiste, în fața puterilor vestice democrate aliate cu totalitarismul ruso-sovietic. —

Pacea care trebuia să urmeze acestui răsboiu, pacea atât de mult dorită de toate popoarele lumii extenuate economicește și sufletește, încă nu s'a încheiat. Țările, numite satelite ale Germaniei, au primit o pace, sau mai bine zis au semnat niște tratate de pace, în care nu s'a mai ținut seamă de principiul etnic și dreptul istoric, iar libertățile democratice prevăzute în acele tratate au rămas literă moartă. Tratatul de pace, atât de mult discutat, cu Austria, nu numai că nu s'a realizat dar a ajuns la un punct mort, deși Austria n'a fost considerată țară satelită, ci stat care a fost forțat de regimul național-socialist să lupte alături de Germania, în contra voinței poporului austriac.

In ceiace privește Germania, adversarul principal, nu s'a ajuns încă nici în stadiul discuțiilor.

Perioada aceasta de 5 ani, care trebuia să aducă liniștea în lume — deoarece Germania fiind învinsă, lumea nu mai avea a se teme de un alt oprimator — a fost umplută spre decepția și dezolarea popoarelor învingătoare și învinse, cu neînțelegeri de tot felul între puterile democrate și aliatul lor comunismul, ducând la lupte grave pe teren diplomatic și economic, ceiace a făcut să i se dea numele de „răsboiul rece". Aceste neînțelegeri nu s'au limitat numai la cadrul problemelor care priviau tratamentul de aplicat învinșilor, ci ele s'au extins pe întreg pământul. Care este explicația acestui fenomen?

Toate răsboaiele cari au încrâncenat lumea cunoscută în istorie s'au terminat prin o pace pe care învingătorul a impus-o învinsului, în condițiuni mai grele sau mai ușoare, după cum dicta politica de moment a învingătorului, sau au dus chiar la distrugerea totală a celui învins, cum a fost cazul Carthaginei, dar răsboiul odată încheiat, popoarele intrau într'o stare de pace pentru un oarecare timp.

Pentru ce acest răsboiu, terminat cu înfrângerea totală a unuia dintre adversari, nu numai că nu a adus o pace încheiată formal — chiar subrezită fiind — dar amenință să se continue cu un alt răsboiu? Răspunsul trebuește căutat în deosebirile dintre ideologiile cari stau azi față'n față, împărțindu-și lumea'n două: democrația și comunismul și în modul cum înțeleg să aplice principiile acestor ideologii protagoniștii lor: Statele Unite și Rusia.

Deosebirile între cele două ideologii sunt fundamentale, deși atât una cât și cealaltă predică adoptarea păcii generale și fericirea omenirii.

Democrația are ca principiu de fundament libertatea statelor și a oamenilor în toate domeniile: economic, social, administrativ, cultural, politic și spiritual. Pentru toate aceste libertăți nu există decât o singură îngrădire: aceia de a ține seamă de interesele de viață și activitate ale celorlalte state și ale celorlalți oameni, adică, prin aplicarea de către fiecare a libertăților de care se bucură, să nu prejudicieze libertățile celorlalți.

Țările care se conduc după ideologia democratică fac eforturile pentru asigurarea drepturilor și libertăților impuse de această ideologie. Astfel „Curtea supremă" a cărei creație a fost decisă la adunarea dela Starsbourg garantează colectiv și reciproc tuturor statelor membre ale comitetului european drepturile următoare:

-dreptul de securitate personală;
-dreptul de scutire de orice sclavie;
-libertatea de orice arestare, dețineri sau exil arbitrar;
-libertatea de gândire, conștiință și religie;
-libertatea opiniei și a exprimării;
-libertatea întrunirilor;
-libertatea asociațiilor;
-libertatea de a se uni în asociații sindicale;
-dreptul la căsătorie și la constituirea familiei;
-dreptul părinților asupra felului de educație al copiilor lor;
-dreptul de proprietate.

După rezoluția adoptată, curtea supremă europeană trebue să asigure observarea acestor drepturi. Ea trebue să fie compusă din 9 judecători, asistați de o comisie de anchetă. Toți membrii curții trebue să fie aleși de adunare și de comitetul miniștrilor consiliului european. Rezoluția prevede între altele că nici o națiune nu trebue să fie reprezentată în această curte cu mai mult decât un singur judecător".

De aici se vede câtă grijă pun țările democrate pentru a se ajunge la o înțelegere egală a principiilor democratice și la o aplicare uniformă a lor.

Aceste drepturi și libertăți, precum și altele cari nu sunt înscrise între cele de mai sus (dreptul de a face comerț, dreptul de a te deplasa oriunde, dreptul de grevă, etc.) sunt prevăzute prin legi speciale în toate țările democrate și sunt practicate peste tot.

Pe când democrația face pași temeinici în direcția înțelegerii dintre popoare și oameni, cu tendință de a rezolva pe cale pașnică problemele cari provoacă desbinările dintre națiuni, ce se întâmplă în celălalt câmp al ideologiei comuniste?

Acolo, în mod practic, omul — ca individualitate — dispare; el constitue un număr într'o colectivitate pusă în serviciul statului. Nu are voie să vorbească și să scrie decât ceiace i se îngădue de stat; nu are voie să se deplaseze dintr'o localitate în alta decât cu aprobarea autorităților, dacă a primit ordin de mutare, sau este trimis în interes de serviciu. Nu există libertatea întrunirilor, a conștiinței și a religiei; deși cetățenii au dreptul să se căsătorească religios și să-și boteze copiii, s'au pus în schimb taxe atât de oneroase pentru punga massei populației, încât acest drept practic nu poate fi exercitat. Dreptul de proprietate a fost desființat, iar în țările zise satelite acest drept este din ce în ce mai redus. Dreptul de a face comerț individual a fost abolit, tot comerțul fiind în mâna statului. Astfel, cultura, religia, economia, viața socială, politică, totul este luat și condus de stat. Pentru a obliga pe cetățeni să se supună acestor măsuri draconice, s'a instaurat un regim de teroare polițienească. Nesiguranța domnește peste tot, iar suspiciunea trăiește până și în mijlocul familiei. Dar ce este mai grav, ideologia comunistă cu practicele ei oprimatoare și regimul de conducere polițienească, nu are un caracter național; ea nu se limitează numai în cadrul Rusiei, ci este aplicată astăzi în țările supuse acesteia și are tendințe expansioniste în toată lumea. In toate țările de pe toate continentele pământului s'au organizat partide comuniste puse în serviciul Rusiei, care subminează puterea de organizare pașnică a țărilor și slăbesc spiritul de combativitate și dragostea de patrie a cetățenilor respectivi.

Aceste forțe comuniste au drept scop de a ușura în momentul cuvenit instaurarea puterii sovietice — rusești, în țările nesubjugate încă acestei puteri. *Căci în ultima analiză, comunismul nu este altceva decât o armă formidabilă în mâna Rusiei, cu care aceasta caută să-și întindă dominația peste întreg pământul.*

Cine a studiat puțin istoria Rusiei, știe că în secolul al XI-lea Rusia era compusă din multe principate și ducate, între cari unul din cele mai cunoscute era ducatul Moscovei. Acest ducat și-a început de atunci cuceririle, cari au fost continuate cu perseverență sub toți țarii, cu întrerupere de circa 160 de ani în secolele 13 și 14, când toate principatele slave au fost sub dominație tătară.

Rusia comunistă nu face altceva decât să se mențină pe linia cuceririlor vechiului imperiu țarist, cu deosebirea agravantă că, pe când cel mai mare țar, Petru cel Mare, doria întinderea stăpânirii rusești până la Constantinopol și Triest pentru a avea ieșire la Marea Mediterană, Rusia comunistă vrea cucerirea întregii lumi.

Pentru a-și ajunge scopul, Rusia țaristă își făcuse o armă de propagandă politică din ideia panslavistă, reușind să atragă simpatia tuturor popoarelor slave din estul Europei (Polonezi, Cehi, Slovaci, Croați, Bulgari, Sârbi, Sloveni) aflate pe atunci sub dominația imperiilor german, austro-ungar și turc. Pentru cucerirea lumii însă ideia panslavismului nu mai este valabilă și atunci a fost înlocuită cu comunismul, a cărui putere de răscolire a tuturor nemulțumirilor omenești este incomparabil mai mare, ea atingând nu numai popoarele slave, ci toate națiunile.

Nemulțumiți și ambițioși cari să speculeze suferințele omenirii se găsesc peste tot și aceștia servesc — conștient sau inconștient — scopul de dominație mondială al Rusiei, desfășurând în folosul ei o propagandă abilă și susținută.

In „Les maréchaux soviétiques vous parlent" Cyril Kalinov, autorul acestei cărți, fost colonel de stat major în Marele Cartier General rus în timpul acestui răsboiu și care — după cum el însuși spune în prefață — nu mai putea să suporte tensiunea nervoasă excesivă, controlul veșnic și impresia de a te isbi peste tot de un zid, redă teza susținută de mareșalul politic Bulganin, intitulată „Problemele răsboiului și ale păcii în epoca ultra-imperialismului", în care Bulganin spune: „Dat fiind spațiile enorme pe care se desfășoară operațiile, este greu să se găsească o soluție pentru criza armată, prin mijloace pur militare. Mijloacele politice — propaganda — devin, în principiu, o armă tot atât de eficace ca și tunurile, avioanele și carele de luptă. Aceste mijloace provoacă paralizia armatelor inamice, dizolvând valoarea combativă a soldaților și anihilând autoritatea statelor majoare. Ele smulg armatei, însăși osatura organizației sale și a principiilor esențiale ale existenței sale ca forță națională: disciplina necondiționată și ierarhică". Iar mai departe adaugă: „Propaganda trebue să urmărească un scop destructiv în ceiace privește armatele inamice; să se acționeze asupra moralului lor prin toate mijloacele, pentru a descompune unitatea lor interioară și mai ales să se distrugă — în caz de coaliție — unitatea acțiunii statelor majoare. Armatele cari își pierd unitatea lor interioară și solidaritatea de acțiune sunt armate „anulate", deși din punct de vedere militar (armament și efective) ele prezintă încă un oarecare potențial".

De aici rezultă rolul imens pe care-l joacă propaganda în pregătirea răsboiului de către Rusia. A distruge moralul luptătorilor adverși și a le slăbi sentimentul dragostei de patrie înainte de a începe răsboiul, înseamnă că acesta poate fi socotit câștigat pe jumătate, deoarece armata cu astfel de ostași nu mai are suflet; suportul ei moral este inexistent. Soldatul care nu știe pentru ce luptă, sau este convins că-și riscă viața în mod inutil, devine un lest pentru armata din care face parte și o pradă ușoară pentru adversarul hotărât să învingă. Ori, când ai reușit să ai într'o țară democratică, un partid comunist puternic, care cuprinde o parte importantă din populație, implicit o parte tot atât de importantă din efectivul armatei, va fi prietenă a Rusiei. In acest caz este ușor de prevăzut care va fi elanul cu care se va bate această armată într'un eventual răsboiu cu Rusia. Se poate spune fără nici o exagerare că partida a fost dinainte câștigată de Rusia, deoarece armata adversă pierzându-și unitatea interioară, este o armată anulată.

Dar ideologia comunistă internațională și exclusivistă, neadmițând existența unei alte ideologii care să se desvolte liber, paralel cu dânsa, atacă prin propagandă, nu numai forțele armate, ci toate zonele de activitate omenească, slăbind în toate direcțiile și sensurile — încă din timp de pace — pozițiile pe care se sprijină puterile vestice. Oricâte concesii politice și economice s'au făcut, sau se vor mai face de aceste puteri, în speranța că vor ajunge la un acord de pace cu Rusia, acesta nu se va realiza pentrucă el nu intră în principiile fundamentale ale comunismului.

Mai mult încă, cu cât vor fi mai mari aceste concesii, cu atât ofensiva ruso-comunistă se va intensifica, căci *concesiile nejustificate, prin cari se calcă principiile de dreptate, echitate și onoare, dovedesc slăbiciune și nicidecum dorință de pace.*

Domnul Dean Acheson a declarat la Londra în ziua de 10 Mai a. c. că scopul actualelor eforturi este, să se evite al 3-lea răsboiu mondial și să se asigure — chiar dacă Europa trebue să fie împărțită — acelor țări cari și-au păstrat independența lor națională, perspective de stabilitate și prosperitate. Vor, în acelaș timp, să facă tot ce le în putință, ca această împărțire să nu fie finală și ca familia europeană întreagă să poată fi într'o zi reunită.

Dacă într'adevăr acesta este scopul urmărit astăzi de Statele Unite, înseamnă că sunt pe cale să renunțe definitiv la eliberarea țărilor din estul Europei subjugate Rusiei.

Oricare ar fi realitatea, acestei declarații constitue o formidabilă piesă de propagandă antiamericană în mâna Rușilor, căci aceștia vor putea spune popoarelor din țările devenite satelite fără voința lor că America i-a părăsit și deci n'au altă soluție decât să accepte încadrarea lor în Rusia comunistă.

Lăsând la o parte marea disperare pe care o asemenea declarație o aruncă în sufletele a 120 milioane de locuitori din aceste țări și admițând că s'ar face și acest imens sacrificiu, transformând milioane de vieți omenești care au dreptul la libertate, în tot atâtea milioane de jertfe pe rugul poftelor niciodată satisfăcute ale molohului rusesc, tot nu se vor asigura acele perspective de stabilitate și prosperitate celorlalte națiuni din vestul Europei, despre care vorbește Domnul Acheson.

Aceste țări trăesc astăzi prin sprijinul economic american; în momentul în care acest sprijin va înceta — căci el nu poate dura la infinit, fără să nu periciteze grav echilibrul economic al Statelor Unite — toată construcția economică artificială se va prăbuși și țările europene din vest vor cunoaște haosul ruinei economice, aducător de mari răsturnări politice. Cine va împiedeca atunci Rusia să intre în aceste țări pentru a pune ordine?

Dar chiar dacă n'ar veni haosul economic, când popoarele acestor țări vor vedea că s'a renunțat definitiv la salvarea estului, își vor da seama că în curând le va veni și lor rândul și nu le rămâne altceva de făcut decât să se pregătească sufletește pentru acceptarea stăpânirii rusești; în orice caz, ideia comunistă va găsi cale deschisă în inimile multora dintre aceia cari acum sunt refractari acestei idei. In fața unei nedreptăți care vine din afară, omul reacționează atâta timp cât în sufletul lui mai dăinuește un dram de speranță în repararea nedreptății; dar dacă ajunge la convingerea că această nedreptate este o fatalitate care nu poate fi schimbată, orice reacțiune încetează.

Astăzi Rusia sovietică digeră țările din estul european și pe măsură ce această digerare se apropie de sfârșit, ea pregătește înghițirea restului european. Dacă țările cari zac sub greutatea cortinei de fier nu vor fi salvate, celelalte țări europene rămase încă libere vor intra mult mai repede în puterea comunismului; dorința de rezistență a acestora va fi anihilată de constatarea evidentă a inferiorității lor față de Rusia și de pierderea speranței într'un sprijin salvator american.

Și atunci America va asista la reunirea familiei europene, dar nu într'o federație de state libere, ci înglobate imperiului rusesc sub semnul ideologiei comuniste. Dacă însă America nu vrea acest lucru, ciocnirea între democrație și comunism este evidentă, căci numai o singură condiție trebue să fie satisfăcută pentru a se împiedeca răsboiul: cedarea de bună voie și renunțarea la orice opoziție în fața Rusiei. Altfel răsboiul este inevitabil.

Lecția Coreei

(urmare din pag. 3)

Cu toate filiațiunile sale comuniste, naționalismul asiatic n'a fost totuși eliminat din calculele politicei americane în Asia. Domnul Acheson a desvăluit, acum câteva luni, opiniei publice americane că între Imperialismul sovietic și cel țarist există o anumită identitate, care nu va întârzia să provoace disidențe titoiste în rândurile comuniștilor asiatici. Prima parte a constatării domnului Acheson e un truism pentru oricine a cunoscut politica sovietică în Asia. Se știe că încordarea dintre Japonia și Soviete în vara lui 1939, atât de acută, încât numai aventura belicistă a lui Hitler în Europa a împiedicat conflictul inevitabil între cele două puteri pentru stăpânirea Chinei. Dar disidențele așteptate n'au avut loc, și Mao Tse și Ho Chi Minh mărturisindu-și în repetate rânduri obediența față de Moscova. Ele nu se vor întâmpla nici în viitor, pentru că e probabil ca Rusia să nu treacă la anexiuni teritoriale, ca în Europa, ci să se mărginească doar la patronajul ideologic și la exploatarea economică.

Credința domnului Truman că aplicarea programului „Point Four" va slăbi virulența ideologiei comuniste în Asia e întărită desigur și de succesul obținut în Europa de planul Marshall. Insă și din punct de vedere economic, ca și în cazul naționalismului, nu există paralelism între situația din Asia și cea din Europa. Planul Marshall a fost pentru economia europeană epuizată de răsboiu, numai un catalizator. Armătura industrială rămăsese aproape intactă și n'a avut nevoie decât să fie pusă în mișcare pentru a depăși randamentul dinainte de 1939. In Asia structura economică și socială nu diferă mult de cea feudală. Industrializarea acestor regiuni înapoiate nu s'ar putea face decât după un lung interval de timp. Pericolul de comunizare e însă actual. Apoi, chiar admițând că industrializarea țărilor asiatice s'ar putea realiza în condițiunile prevăzute de Americani, lipsa inițiativei, caracteristică popoarelor orientale, ar forța mai târziu trecerea mijloacelor de producție în posesia colectivității.

Răsboiul din Coreea evidențiază până la un punct și șubrezenia strategică defensivă a Statelor Unite în Asia. In Coreea de sud, Americanii au avut prilej să pună în practică nestingheriți programul de desvoltare economică și să impună în acelaș timp cele mai liberale instituții politice. Ajutorul economic de 125 milioane dolari, acordat micei republici sud-coreene prin ECA, e considerabil, dacă ne gândim că împrumutul oferit de Rusia Chinei lui Mao Tse e numai de 30 milioane dolari. S'ar putea însă obiecta, că asanarea economică n'a avut încă timp să-și dea roadele. Nu tot așa de ușor se explică eșecul experienței democratice. E firesc ca declarațiile oficiale americane să cuprindă numai cuvinte de laudă pentru regimul lui Syngman Rhee. Opiniile presei independente sunt însă diferite, făcându-ne să credem că democrația coreeană nu se deosebește de democrația de altădată din Balcani. Ineficacitatea acestei improvizații pseudo-democratice s'a văzut în primele zile de răsboiu. Forțele coreene de nord au înaintat fără greutate și dacă nu interveneau Americanii, răsboiul ar fi fost lichidat într'o săptămână.

Dinamismul naționalismului coreean nu s'a văzut nici la armatele de sud în derută, nici la ofițerii de stat major sud-coreeni, cari au fugit din cartierul general, abandonându și colegii americani și neglijând să execute operațiile de minare la timp. Moralul ridicat al trupelor de nord și activitatea înverșunată a partizanilor din dosul liniilor americane arată limpede orientarea naționalmului coreean și transformă conflictul din Coreea, cu toată intervenția spectaculoasă a Națiunilor Unite, în ceea ce este de fapt: un duel între Soviete și America. Oricare ar fi rezultatul acestui duel, lecția din Coreea va fi destul de utilă pentru Americani, dacă vor ajunge însfârșit la concluzia că numai în Europa naționalismul e o redutabilă forță anticomunistă.

Ofensiva adevărului

(urmare din pag. 3)

au funcționat atunci când trebuia să nu se facă nedreptatea. Adevărul impune aceasta, pentrucă acest adevăr trebue să facă dreptate și nu să caute un iluzoriu și labil echilibru.

Dar dacă viziunea superioasă umană poate să aibă uneori deficiențe, dacă etica internațională poate fi uneori alterată de către egoism, prevederea politică trebue să nu scape din vedere pericolul iminent. Cele o sută douăzeci de milioane de oameni trădați Sovietelor pot ajunge la exasperare și instinctul de conservare îi poate împinge să-și caute salvarea de cealaltă parte. Iși dau seama oamenii politici de primejdia ce se ridică amenințătoare pentru Europa? Și dacă Europa este comunizată întrevăd Statele Unite ale Americii soarta ce le așteaptă? In extremul Orient, la Vest, imensa masă chineză bolșevizată, peste Atlantic o Europă dușmănoasă, iar la mijloc America prinsă într'un clește între comunismul generalizat și criza economică ce se va generaliza. Unde mai poate fi salvarea?

Problema smulgerii Europei de dincolo de cortină, din ghiarele comunismului nu este numai o problemă de înaltă umanitate, o datorie de elementară etică, ci un act de prevăzătoare și prudență politică.

Iluzia că se poate ajunge la înțelegere cu Sovietele dacă se menține cortina nu este decât un narcotic al simțului de apărare și al instinctului de conservare. Această iluzie o nutresc și Sovietele, dar nu în vederea înțelegerii, ci în vederea subjugării tuturor celor ce se vor lăsa legănați în această iluzie.

Nu astfel de iluzii sunt necesare ci înțelepciunea care să înțeleagă că numai dreptatea poate asigura pacea și deci viața.

Asasinatele de la Timișoara

(urmare din pag. 7)

[illegible] Bajusz, vechiu membru al organizației comuniste din Banat. Ori partidul a pus cu totul în altă lumină motivele sângeroaselor orgii ale zelosului partizan, promovat director de fabrică. Bajusz fusese împuternicit de partid să coopereze la atragerea în cursă a celor care intenționau să trădeze Republica Populară, fugind în țările imperialiste. Asasinarea acestora la frontieră constituia un sistem de lichidare pe deplin justificat, orice „reacționar" sau „fascist" nemeritând alt tratament, iar faptul că Bajusz îi jefuia până la piele nu era decât un procedeu legitim de confiscare de bunuri burgheze.

Rezultatul acestei răstălmăciri dialectice a acțiunii inițial de acuzare a fost punerea imediată în libertate a [illegible] perechi și complicilor care fuseseră arestați odată cu ei. In vremea când ne-au fost transmise aceste informații — la începutul lunii Mai — populația orașului Timișoara încă nu-și revenise din stupoarea provocată de această sinistră afacere. Multe din familiile celor dispăruți în ultimele luni și de care se credea că au trecut peste graniță, sunt terorizate de nesiguranța în privința soartei lor, poliția păstrând tăcere absolută asupra numelor victimelor lui Bajusz. Intre timp, directorul proletar, a preluat cu prestigiu revoluționar considerabil crescut, conducerea fabricii „Mecher".

Dincolo de Nistru

S'au împlinit — la 6 Iulie — 9 ani de când elementele unei brigăzi de cavalerie române, după ce în urma unui atac năvalnic, deslănţuit fără susţinere de artilerie, sdrobiseră rezistenţa unei mari unităţi de elită a armatei sovietice, ajungeau la Nistru chiar sub zidurile cetăţii Hotinului, străvechiu bastion, pe care se răzima odinioară valul de apărare ridicat de Ştefan Vodă al Moldovei.

„Ţara noastră este poarta creştinătăţii pe care până astăzi Dumnezeu a apărat-o. Dar dacă această poartă, care este Ţara noastră, s'ar întâmpla să cadă, atunci întreaga creştinătate va ajunge în mare primejdie. Noi din partea noastră, făgăduim pe credinţa noastră creştină şi cu jurământ dela Domnia-Noastră, că nu ne vom lăsa şi că vom lupta până la moarte pentru legea noastră creştină."

Aşa scria marele voievod moldovean şi glorios căpitan al Românilor, la 25 Ianuarie 1475, adresându-se regilor şi principilor Europei, invitându-i să participe la marea cruciadă de apărare a umanităţii creştine.

Aceiaş înaltă conştiinţă a unei misiuni europene îi îndemna pe călăraşii din Romanaţi şi Teleorman să se arunce asupra liniilor de apărare ale ocupanţilor ruşi, dispreţuind moartea care-i pândea din zeci de guri de tun, pentru a pune stăpânire din nou pe acea poartă, pentru apărarea căreia multe generaţii de Români luptaseră cu egal eroism.

Evocând acest episod, am fi nedrepţi dacă n'am arăta că în masivul Corneştilor, în bătălia pentru Chişinău, la Ţiganca, în bălţile Dunării şi în faţa Cetăţii Albe, alte unităţi româneşti s'au întrecut în vitejie, jertfindu-se cu stoicism dac, pentru desrobirea Moldovei de dincolo de Prut şi pentru spălarea ruşinei care apăsa pe epoleţii uniformelor noastre, din ziua acelui memorabil ultimatum Molotov, când părăsiţi de toată lumea şi având la cârma Ţării şi în fruntea armatei, duzina de „sfetnici" ai faimosului Carol II, abandonasem milioane de fraţi şi o bucată scumpă din pământul românesc.

Operaţiile militare pentru recâştigarea Basarabiei şi a Bucovinei de nord, încheie însă un capitol din durerosa noastră epopeie din răsărit. Este vorba de ţăria nucleelor spirituale din care isvorăşte lupta şi care hotărăşte, până la urmă, biruinţa sau înfrângerea.

N'a fost nici un Român care să nu fi participat, cel puţin sufleteşte, la acea uriaşe acţiune în care a fost încleştată întreaga noastră oştire şi care a avut drept rezultat, punerea pe fugă a unui număr de de două ori mai mare de divizii ruseşti, comandate de fostul vagmistru Budyenny.

La 22 Iunie 1941, când posturile de radio au anunţat că vom trece Prutul, toată Ţara românească a îngenunchiat.

Este un fapt pe care istoria l-a înregistrat, şi pe care astăzi nimeni nu poate să-l tăgăduiască şi nici nu are dreptul. Când a fost vorba de trecerea Nistrului, pentru a face ce trebuie să facă orice armată care se află în luptă cu duşmanul, adică să-l sdrobească, s'au ridicat atunci în colţuri de cafenele, în saloanele unor cucoane bucureştene şi în cluburile partidelor părăsite de partizani, glasuri de protest: ce căutăm dincolo de Nistru?

Când pe drapelele lor, regimentele noastre înscriau victorie după victorie, când rezistenţele sovietice erau sdrobite la Nipru şi în stepa Nogai, la Salicop şi la Feodosia, de o infanterie care nu le-a dat până la Volga răgazul să încerce organizarea unei linii de rezistenţă, când vânătorii de munte luau cu asalt Sevastopolul, când călăreţii treceau în Cuban pentru a continua glorioasa lor cavalcadă până în stepele calmuce, aproape de revărsarea Volgăi, la „Nestor" şi la „Capşa" ambuscaţii şi filfizonii oploşiţi la Ministerul de externe de către nefastul domn Ică, ţeseau pânza unei trădări, câştigând complicitatea unor generali netrebnici, printre cari trebuie menţionat faimosul Racoviţă,cel care a întrecut în mârşăvie pe Ieremia Golia. Comandant al frontului dintre Iaşi şi Târgul Frumos, da divizilor ordine vagi de operaţii, ordonând în acelaş timp arestarea ofiţerilor de legătură trimişi de comandanţii de divizii pentru a cere precizuni. Zeci de mii de ostaşi români au fost luaţi prizonieri pentru a popula Taiga siberiană, ca urmare a acestui mod de a pregăti capitularea.

Ce-am căutat dincolo de Nistru? Era în această întrebare, cu aparenţe de cuminţenie o desăvârşită neînţelegere a problemei în faţa căreia fusese pus neamul, care cu un instinct sănătos alesese soluţia justă. O lungă istorie, în cursul căreia, nu numai că n'am am încercat să cucerim pământ strein, dar nici măcar nu am încercat să întâmpinăm primejdia invazilor, ci am aşteptat întotdeauna armatele duşmanului pe pământul nostru, mulţumind lui Dumnezeu când sfărâmate, se retrăgeau, ar fi trebuit să ne înveţe că independenţa naţională nu este asigurată, chiar dacă pământul patriei este curăţit, câtă vreme duşmanul este încă în măsură să-şi refacă oştirile şi să-şi încerce din nou puterea.

Primejdia dela frontiera de răsărit, ca odinioară pe cea dela miază-zi, poporul a intuit-o cu claritate. În 1917—18, 15 divizii româneşti, greu încercate în atâtea lupte, dezarmaseră cele 58 divizii ruseşti, care voiau să bolşevizeze Moldova şi stabilizeră digul dela Nistru în flancul stâng al comunismului triumfător. Iar în 1919 Corneliu Z. Codreanu ridicând steagul, reda increderea unei naţiuni, ameninţată să fie surpată din interior. Iar in Vest, prin cucerirea Budapestei, armata română reda Europei liniştea. Agrevisivitatea inerentă comunismului şi primejdia pe care el o reprezenta pentru fiinţa neamului nostru au constituit mereu problema principală şi ea nu a scăpat păturei sănătoase a poporului român. Trebuia să ne aliem cu aceia care recunoşteau această primejdie. Trecerea Nistrului nu a transformat răsboiul nostru, început la 28 Iunie 1940, când Basarabia a fost ocupată, nu la 22 Iunie 1941, dintr'un răsboi de apărare într'un răsboi de agresiume şi nu oprirea armatelor la Nistru avea să ne asigure o situaţie mai bună la masa păcii. Cazul Bulgariei, care nici măcar nu a fost în răsboi cu Rusia, dar căreia i s'a declarat răsboi de aceasta pentru a justifica ocuparea si bolşevizarea ei, arată limpede că istoria după 1944 n'ar fi fost diferită.

Intrebarea: ce căutăm dincolo de Nistru, avea ca scop să nege chiar în proprii noştri ochi înalta îndreptăţire a unei poziţii impusă de legile implacabile ale acţiunei. Dacă oamenii de stat apuseni, orbiţi de mărimea unei pericol, cel hitlerist, nu-l vedeau pe celălalt, şi astfel puteau vorbi cu bună credintă de „actul de agresiune" al României, noi care aveam altă cunoaştere a răsăritului, trebuia să ne apărăm dreptatea, nu să acceptăm o candamnare nedreaptă şi o vânzare imorală a ţării noastre către Ruşi.

Participarea alături de Germania n'a făcut din răsboiul nostru un act agresiv. Pericolul pentru civilizaţia creştină, despre care vorbeşte dl. Acheson în 1950 şi tirania de formă asiatică şi barbară, după cum o caracterizează dl. Churchill nu sunt forme noi pe care le îmbracă comunismul. Dar primejdia lentă, ascunsă prin declaraţiile pacifice ale lui Litvinov, a devenit acum acută în golul lăsat de prăbuşirea Germaniei. Când preşedintele Truman a ordonat sprijinirea armatei sud-coreene de către flotă şi aviaţie, a hotărît ca acestea să nu depăşască în operaţiile lor paralela 38. Dupa 5 zile, necesităţile militare au impus schimbarea deciziei. Iar dacă armatele nord-coreene ar fi împinse înapoi la paralela 38 după grele sacrificii, ar putea fi lăsate să pregătească în condiţii mai favorabile o nouă invazie?

Ce-am căutat peste Nistru? Răspunde gen. Mac Arthur la 1 Iulie 1950: „Nu voiu lăsa ca piloţii americani să fie doborîţi, fără ca să slăbesc pe inamic la bazele lui de plecare". Un inamic nu este înfrânt când este silit să părăsească o bucată de pamânt. El este înfrânt când voinţa lui de luptă este înfrântă, când isvoarele de unde îşi trage puterea sunt secătuite.

S. O. S.

Avem sub ochi o lungă scrisoare trimisă din Bucureşti la 3 Aprilie, anul acesta. O recitim cu o înfrigurare, care ne cutremură toată fiinţa, care ne tae respiraţia şi ne pironeşte muţi, ca prinşi în flagrant delict. Da, au dreptate cei din ţară când spun: „în desperarea noastră de spectatori uluiţi ai inconştienţei apusene, am ajuns să dorim ca nenorocirea noastră să cuprindă pe toţi aceia care pedeoparte jinduesc după raiul dela răsărit şi pedealtă parte pe cei care nu doresc acest rai, dar care nu sunt în stare să acţioneze eficace contra celor dintâi."

Este în acest desperat blestem o mustrare contra căreia nu avem dreptul să articulăm nicio scuză. Oricare ar fi greutăţile care se ridică în calea salvării celor pe care calvarul suferinţii i-a adus în această desperare, vina noastră, a celor ce eram datori să ne constituim în „ambasadorii nefericirii acestui neam", rămâne intactă şi este imensă.

Pentru a nu ne risca în niciun fel libertatea pe care am câştigat-o dincoace de cortina de fier, ne-am mulţămit cu rosturi meschine de milogi ai fondurilor naţionale şi de toleraţi prin diferite organizaţii internaţionale de asistenţă. In cele mai fericite cazuri ne-am inserat — in pregătirea unuii viitor personal — în înjghebări utopice pentru amărâtul nostru neam. Când a fost vorba ca printr'un consens unanim al diasporei româneşti să se alcătuiască un comitet naţional de acţiune, s'a clamat, cu o convingere care nu putea să fie prin nimic sdruncinată, că primul loc se cuvine diplomaţilor, adică acelor oameni cu legături, care ar putea în modul cel mai eficace să pledeze cauza ţării lor. In al doilea rând trebuiau să vină oamenii partidelor politice ca reprezentanţi autentici ai maselor româneşti şi ai adevăratei politici naţionale. In al treilea rând personalităţile reprezentative ale emigraţiei româneşti. Niciun moment nimeni nu a vorbit, nici măcar în şoaptă, de vechii luptători anticomunişti, de oamenii de jertfă care nu precupeţesc nimic pentru cauza sfântă a neamului.

Iar când s'a trecut la înfăptuirea acelui comitet naţional, am constatat că diplomaţii cu relaţiuni internaţionale erau cei care trebuiau să-şi apere propria lor poziţie, partidele erau cele ce împinseseră în aventura fără niciun scrupul pentru ceeace avea să urmeze, oamenii reprezentativi erau oportuniştii care navigaseră la suprafaţa tuturor apelor din mocirla politicianistă.

Mai mult, în vederea conturării acestui comitet ia naştere „Uniunea democratică" care să dea expresie luptei Românilor în refugiu. Din ea se exclud în mod expres toţi foştii luptători împotriva comuniştilor. Se justifica această atitudine prin anumite exigenţe externe. Ale cui, mă rog? Noi nu le vedem altcum decât ale celor ce nu aveau interes ca lupta de eliberare a ţării să fie eficace, ale celor care doreau ca neamul să fie definitiv distrus.

Este clar că nu o astfel de echipă, cu astfel de ataşamente politice, putea să facă valabilă teza neamului şi ţării crucificate. Ea trebuia să proslăvească pe 23 August 1944 şi prin urmare nu avea interesul să strige, să evidenţieze nenorocirea care se abătuse dela acea dată asupra noastreă. Dacă aceştia sunt *„ambasadorii nefericirii acestui neam"*, au dreptate cei din ţară când scriu: *„acţiunea refugiaţilor noştri, politici sau nepolitici, este foarte ştearsă, lipsită de continuitate, de coordonare şi fiind cu totul în neconcordanţă, cu desfăşurarea evenimentelor din ţară."*

Şi, de fapt, cei care au pregătit, au semnat actul de capitulare a României, nu pot avea autoritatea morală nici faţă de Soviete, nici faţă de Aliaţi să pretindă respectarea drepturilor esenţiale ale omului şi ale ginţilor. Faţă de Soviete se găsesc în poziţia cumpărătorului care a semnat *„văzut şi plăcut"*, iar faţă de Aliaţi nu pot reclama cu niciun fel de îndreptăţire, că am fost siliţi la acest act. Cei care au făcut din 23 August ziua de emancipare a poporului şi au sărbătorit cu emfază această aniversare nu mai pot pretinde aliaţilor să nimicească consecinţele actului din acea zi. De aceea nici aliaţii nu se grăbesc să ia o atitudine mai hotărâtă pentru a uşura situaţia celor ce astăzi sufăr depe urma acestui act care nu aparţine voinţii poporului, ci intereselor politice ale clanului care dorea să răstoarne mai curând pe Ion Antonescu şi să nu-i dea răgazul de a încheia el un adevărat armistiţiu, aşa cum o cereau interesele naţionale. Era în această grabă o chestiune de ambiţiune şi una de slugărnicie. Desigur niciuna, nici-alta nu pot constitui argumente valabile în faţa aliaţilor şi suntem înclinaţi a crede că amândouă nu pot provoca decât desinteres şi desgust.

Problema eliberării neamului nostru de sub jugul sovietic *nu* trebuie şi nu poate fi pusă ca o problemă de compensaţie. Conducătorii unui popor nu au dreptul să facă niciun fel de târg din existenţa însăşi a neamului. Eliberarea României nu trebue cerută ca o compensare a actului dela 23 August, oricât ar fi folosit acest act aliaţilor. Românii au luptat în răsărit contra comunismului şi contra duşmanului natural al lor. Au luptat cu convingerea că trebue să o facă pentru a-şi apăra fiinţa etnică. Ei nu au făcut-o de dragul imperialismului german, nici din afinităţi doctrinare cu rasismul. Iar când în 1945 au iniţiat „Rezistenţa" împotriva bolşevismului, din aceleaşi consideraţiuni de conservare naţională au făcut-o. Astăzi, în numele acelulaşi instinct şi întru aceeaşi finalitate lansăm apelul desperat al unui neam ce nu mai poate suporta nici umilinţa, nici nedemnitatea, nici chinurile unui regim al cărui duşman a fost întotdeauna. Poporul român a făcut necurmat parte din familia de popoare care a respectat pe om şi a cinstit celelalte neamuri care nu au căutat să-l împileze. Luptele seculare pe care le-a dus au fost totdeauna lupte de apărare a lui şi ale libertăţilor lui. In această calitate, cu acest stat de serviciu, cu această contribuţie la aşezarea unei lumi mai bune, mai departe, el îşi reclamă azi libertatea ce i-a fost sugrumată.

„Înţelegeţi odată că nu mai putem nici răbda, nici aştepta. Rezistenţa materială ne este de mult epuizată iar rezistenţa morală ne părăseşte în faţa Apusului ce astăzi îşi face scrupule pe care nu şi le-a făcut eri. Ştiţi voi oare, vă daţi voi seama de câtă suferinţă sublimă, de câtă dârză rezistenţă am fost noi călăuziţi? Ştiţi voi la câte umilinţi suntem supuşi? Nu ne-au mai rămas decât ochii cu să plângem în nopţile de veghe cu o speranţă care ne este înşelată zi de zi. Cum ne mai cereţi voi, fraţii noştri, să mai rezistăm încă? Oare nici voi nu mai sunteţi sensibili la suferinţele noastre? Flămânzi, goi, cu copiii infectaţi zilnic de propaganda lor (a Ruşilor), ieşiţi dintr'o iarnă în care focul nu a licărit în multe sobe în lipsa lemnului şi a petrolului ce pleacă peste frontiera răsăriteană, iată tabloul zilei de astăzi." Iată pe ce temeiuri cerem să fim ajutaţi pentru eliberarea celor de acasă. Civilizaţia şi lumea creştină nu poate sacrifica nepăsătoare pe aparţinenţii ei. Declaraţia de răsboiu a Angliei şi a Franţei, din 1939, şi a Americii,mai târziu, a fost făcută în numele principiului de libertate şi de umanitate şi nu pentru a se amenaja Rusiei sovietice zone de influenţă, sau a se lăsa pradă unei ideologii aberante şi unui imperialism nesăţios 120 de milioane de suflete, câte zac astăzi în spatele cortinei de fier.

Căci problema noastră nu e o problemă strict românească. Ea este problema Poloniei pentru care s'a pornit răsboiul pe plan mondial, este problema Cehoslovaciei sacrificată încă odată de cealaltă tabără, este problema Ungariei, problema Bulgariei, a Austriei şi a Germaniei. Este problema unor popoare creştine, aparţinând civilizaţiei creştine şi apărătoare ale civilizaţiei creştine.

În aceste condiţiuni ne întrebăm dacă lumea creştină are dreptul şi interesul să renunţe în lupta contra comunismului şi să cedeze în folosul lui, în răsboiul în care *totuşi va isbucni*, o masă atât de importantă de oameni şi resurse de primă însemnătate care se găsesc pe teritoriile de dincolo de cortină.

Interesul de a părăsi jumătate din Europa bolşevicilor nu poate fi al lumei creştine, iar lumea care are acest interes trebue socotită bolşevică pentrucă interesele ei coincid cu ale lor. Ca atare trebue să se renunţe la acea atitudine care vrea să constitue un principiu când spune: *„après tout, entend-on dire non sans une nuance de condescendante pitié, il ne s'agit que des Balkaniques, et avec cela on n'hésite pas à élargir un peu cette notion de géographye humaine jusqu'à lui faire comprendre le quadrilatère de Bohême et les faubourgs de Vienne. Et d'expliquer que ces Balkaniques qui n'ont jamais connu la véritable democratie, méritent peut-être bien leur sort. Et espérer que si l'Occident se tient sagement tranquille, si, en faisant le silence sur ce qui se passe à l'Est, il se garde de blesser la chatouilleuse susceptibilité de Kremlin, il a une chance sur deux de coëxister pacifiquement avec le monde soviétique et, qui sait?, d'entretenir avec lui un commerce profitable, en attentant les temps meilleurs."* (Introducere la „România sub jugul sovietic" R. Markham.)

Lumea de dincolo de cortina de fier nu e balcanică, ci este o lume care a cunoscut în îndelung sbuciumata ei istorie, încercări pe care nu le-a cunoscut „lumea nouă". Şi chiar dacă n'a cunoscut, n'a avut răgazul să cunoscă „adevărata democraţie", a trăit fiorul luptei pentru libertatea pe care n'a pierdut-o decât atunci când alţii, mai puternici, i-au sacrificat-o.

Ne întrebăm dacă nu este oportun să atragem atenţia că oricât s'ar ţine de cuminte Occidentul şi oricât ar menaja susceptibilităţile arţăgoase ale Kremlinului nu este nicio şansă, nu „una la două", dar nici una la mie, ca cele două concepţii să poată convieţui. Dacă o poate dori Occidentul, încă necunoscător al urgiei revoluţiei proletare, nu o doresc în niciun chip stăpânii Kremlinului, care privesc cu satisfacţie şi cu nădejde naivitatea Occidentului care le lasă lor cele 120 milioane de oameni.

Concepţia de *echilibru* pe care occidentalii vor să o substitue concepţiei de *dreptate* poate fi fatală, aşa cum a fost după primul răsboi mondial. Căci să nu se uite că instinctul de conservare al popoarelor poate avea şi revers.

„Dacă metodele comuniste nu ar fi atât de brutale, dacă ar exista justiţie şi posibilitatea de existenţă, cât de modestă pentru toată lumea, popoarele ar revărsa ura lor numai asupra Apusului, acceptând nenorocirea rusă ca o fatalitate faţă de care nu se mai poate lupta", au început să gândească cei 120 milioane de oameni pe care acest Apus îi consideră balcanici şi de care spun că „îşi merită soarta".

In aceste condiţiuni unde mai poate fi siguranţa Apusului însuşi?

Trei puncte, trei linii, trei puncte ... se repetă în obsedantul S. O. S., nu numai pentru Orientul „balcanic", ci chiar pentru Occidentul „democratic".

Deci „salvaţi sufletele noastre" atâta vreme cât nu este prea târziu pentru a le mai putea salva pe ale voastre.

Consolidarea coloniei româneşti din Argentina. — Colonia din Argentina, deşi a avut de în vins greutăţi desosebite, ca urmare a faptului că întemeierea ei a coincis cu perioada de adaptare a economiei argentiniene la condiţiile pieţei mondiale postbelice, a reuşit totuşi să întreţină o viaţă naţională intensă. Căminul şi cele două ziare, România şi „Curentul Românesc", sunt mărturie a acestui spirit creator.

Pentru a da o bază mai solidă căminului, s'a cumpărat un teren, pe care se va construi noua clădire a căminului, mai potrivită nevoilor coloniei.

Connaissance et „esprit brisé“

Si nous nous attachons ici avec insistance à l'étude des problèmes religieux, c'est pour la raison qu'à nos yeux les grandes solutions qui interviennent dans ce domaine sont la clé de tous les problèmes de l'homme. C'est une opinion qui a sa valeur, que la vie, à travers toutes ses manifestations est religieuse en son essence, autrement dit, que la nature et la pratique du sacré sont en relation indéfectible avec les sources biologiques humaines les plus profondes. Le fait est constant que les deux activités réagissent continuellement l'une sur l'autre.

Ce qu'ont produit par exemple de plus certain les rythmes mécaniques et scientifiques de la vie moderne a été la désorganisation et la dispersion de tout ce dont était fait la concentration chrétienne acquise depuis des siècles. Or cette rupture de la précieuse unité, cette désintégration de la belle synthèse que vécut la Chrétienté, est certainement l'évènement le plus grave de l'Histoire de nos races. Celles-ci n'ont plus le sens de ce qu'une fervente expérience leur avait jadis inculqué, à savoir que le résultat de la plus haute culture religieuse, lorsqu'elle est approfondie sur tous les plans de l'être, n'est rien moins qu'une magnifique intelligence, intelligence assouplie, travaillée, brisée, la plus claire, la plus pénétrante et la plus riche qui se puisse concevoir. En même temps que, nécessairement, le contraire tend à produire le contraire. C'est en effet dans des proportions qui donnent le vertige, que dans les rangs des fidèles et même dans le clergé, la haute vision spéculative religieuse, fondement chez les générations de leurs hardies et souvent sublimes conceptions du monde, a, depuis le moyen-âge, la grande époque, périclité avec les siècles. „Le Père céleste veut que nous soyons des v o y a n t s, écrivait lors le vieux Ruysbroeck dans son abbaye de Groenendael, car il est un Père de lumières. Et c'est pourquoi il prononce éternellement dans le secret de notre esprit (nous touchons ici à la leçon la plus délicate du christianisme et la plus ignorée de l'homme moderne) une parole profonde comme l'abîme, qui ne dit rien d'autre que Voyez“.

Hélas, oui! La chrétienté ne v o i t plus, elle ne sait plus v o i r, elle ne sait même plus qu'elle d o i t v o i r! Et c'est de cela que certains sont consternés.

Quand le drame inouï qui a réuni à un moment donné sur la terre l'Humanité et la Divinité, occupait toutes les pensées du peuple et éclairait de symboles décisifs tous ses instants et tous ses actes -il s'agit là encore une fois du peuple du Moyen-Age- on peut dire, explique le commentateur, que l'esprit de l'adversaire de Dieu ou „esprit négatif“ de ce monde, ou Père du Mensonge, comme l'appelait Jésus, ou encore Satan, comme il est souvent nommé, était par ainsi pénétré en tous sens et comme parcouru de toutes parts par cette arborescence de vérités. „L'ennemi“ était ainsi attaqué au coeur de la place; et parceque le peuple entier portait en lui le drame du Christ comme le drame même de la vie, les grandes natures mystiques s'aidaient de cette base pour s'élever tout naturellement dans les régions où s'éclairaient pour elles les vérités sublimes de la révélation transcendante. Le culte et les vies pétries de culte créaient l'atmosphère de foi universelle grâce à laquelle s'épanouissaient librement dans ces hommes appelés à les concevoir, les visions sublimes de la Réalité divine.

C'était ainsi que les choses se passaient. L'homme moderne n'y comprend plus rien! Cet homme qui non seulement est l'incarnation d'une certaine manière actuelle de réagir contre l'enseignement chrétien, mais porte en lui un minimum de vingt générations d'esprit en marche vers détachement de la foi, de ses disciplines et de sa science et est ainsi, dans sa conscience individuelle, „cellule composante“, peut on dire, de cette décroissance parvenue à son dernier ou à son avant-dernier terme.

On ne fut donc pas surpris d'entendre en Octobre 1949 les paroles que prononça le Souverain pontife, S.S. Pie XII, dans son radio-message au Congrès eucharistique de Boston: „Le corps mystique du Christ est menacé aujourd'hui, non seulement par des puissances hostiles du dehors, mais aussi par des ferments intérieurs de faiblesse et de décadence. Cette faiblesse croissante, qui s'est manifestée en de nombreuses parties de l'Eglise, est due principalement à l'ignorance, ou mieux à une très superficielle connaissance des vérités religieuses enseignées par le Rédempteur“.

Ces paroles, qui toutes portent, ne doivent pas tromper: Le Pape ne méconnait certes pas l'immense importance du renouveau qui s'exprime dans les actuels mouvements de masse chrétiens, tels qu'on peut vraiment parler à leur propos d'un réveil de la Chretienté! (fasse le ciel que ce réveil devienne une définitive résurrection!) ni les magnifiques résultats des missions sur les continents extraeuropéens, partout où le Christianisme, comme en une prévoyante expatriation de ses forces, cherche les sols plus vierges pour y répandre ses semences grosses de futur; ni enfin les admirables activités de ses clergés, poussées plus que jamais, dans leur consécration totale, jusqu'à l'héroïsme! Mais il sait aussi que, chose plus grave encore que ne sauraient être fécondes les actions précitées, l'esprit chrétien d'aujourd'hui, héritier de cinq à six siècles de Renaissance humaniste, a perdu le goût et la puissance des sublimes pénétrations transcendantales, de la recherche, par la lecture dans l'intelligible, des solutions cruciales sur la S t r u c t u r e d u R é e l, source inépuisable d'un continuel approfondissement de la foi et de la vraie science de la nature du monde; mais qu'affaissé sur lui-même, et comme écarté par les laboratoires infiniment à tort à notre sens, du droit intellectuel de parler de ces choses, il s'est confiné dans la conservation de la lettre de ses traditions, dans la morale pratique, dans un effort d'adaptation à l'évolution de l'esprit de ce temps, dans les actes méritoires, dans l'action sociale directe, d'ailleurs excellement constructive.

Certes, le Pape sait à quoi s'en tenir sur toutes les vertus et la volonté apostolique que ses oeuvres exigent comme sur l'urgence et l'efficacité de ces actions, mais il sait aussi que tout cet humain s'étiolerait et finirait par se tarir complètement, s'il n'était constamment renouvelé et réinspiré de frais, à sa source, par la lumière divinement spirituelle qui l'éclaire et le nourrit de sa science: la C o n n a i s s a n c e: cette Connaissance difficile à atteindre, parce que, dans son origine comme en ses opérations, elle n'a rien de commun avec l'humain savoir enfermé dans le sac à baudet de l'intellect.

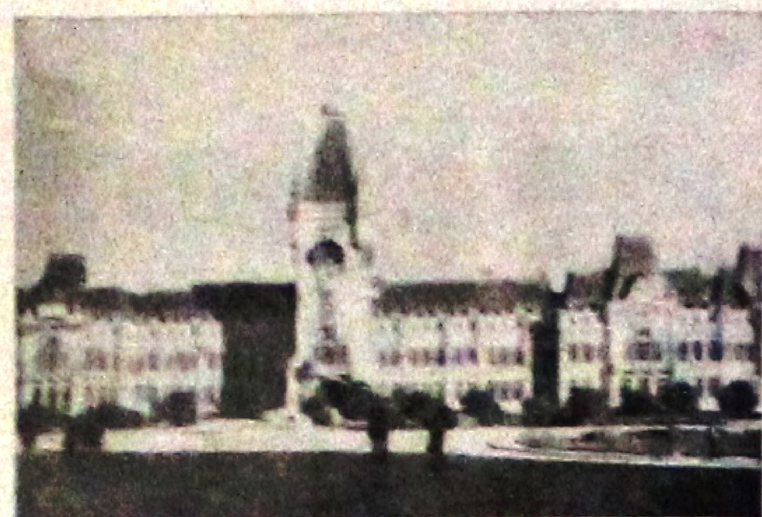
„Connaître le seul vrai Dieu“, continue le Pape Pie XII, „savoir qu'Il est et ce qu'Il est“ .... C'est là le premier pas vers la grande Solution humaine. Et il évoque les textes: **„L'oeuvre de Dieu, c'est qu'ils te connaissent, toi, le seul vrai Dieu et celui que tu as envoyé, Jésus-Christ.“**

Connaître est donc, selon la pensée supérieure de l'Église, la grande affaire indispensable, le grand devoir, au moins dans une élite, le grande acte rayonnant vers lequel doit tendre, comme à la science suprême, toute l'activité humaine. Mais que signifie si, selon l'antique doctrine de l'Église, il ne se confond pas avec **l'aquisition intellectuelle** réalisée couramment par l'homme dans l'expérience sensible?

C o n n a î t r e la Vérité de Dieu, c'est la connaître par prise directe de Dieu, avec la faculté supérieure capable de la recevoir, — Saint Paul dit: avec l'Esprit de Dieu qui est en l'homme est éclairé, quand l'homme fait taire son propre esprit —, et non avec la faculté moindre qui n'en conçoit que le signe, — et qui, parce qu'il — l'en conçoit le signe, se persuade, dans son ignorance, qu'elle en conçoit ainsi l'essence.

Ici, avec cette illusion fâcheuse et les conséquences qu'elle entraine, nous sommes bien en présence, croyons nous, de la déficience avec souci par le Pape Pie XII sous le nom d'ignorance.

C'est un fait, dit le commentateur, qu'au fur et à mesure que les hommes s'éloignent du temps où la Vérité leur fut réellement donné, n'étant pas de ceux qui l'ont reçue primitivement, ni, la plupart du temps, de ceux qui en

Iassy: Ancien palais seigneurial, reconstruit en 1907 (Arch. Berindei)

eux la voient revivre dans l'intelligible, ils en conservent l'énoncé par la mémoire, en s'imaginant que cela suffit pour qu'elle soit en eux, et qu'ils n'ont plus besoin de la recevoir à nouveau, puisque, selon eux, ils la possèdent!

C'est de cette erreur que souffre, héritière des siècles, la Chrétienté de notre temps. Détenant la formule de la vérité enfermée dans la cassette de son intellect, elle ne cherche donc plus la vérité elle-même, du moins avec cet esprit de manque d'humilité et de désir, qui sait que ne la pas t r o u v e r soi-même continuellement est ne la pas posséder vraiment; et que continuer à la vivre ainsi, en croyant la posséder et en ne la possédant pas, du moins de cette manière vivante et présente, est encourir le péril de la voir peu à peu, à la fin des temps, s'évanouir de la mémoire elle-même. Les representants éminents de l'élite de la Chrétienté n'ignorent pas, que la vie du Verbe dans l'homme n'est pas une cristallisation immobile ni une stagnation, mais un devenir toujours plus éclairé, toujours plus vrai, toujours plus près de Dieu; et que ce devenir et sa révélation continuelle dans la Connaissance, est l'eau sainte qui sauve la plante spirituelle du redoutable danger de se déssecher sur elle-même.

En lisant ceci, des lecteurs pourront penser que ce sont là des manières de vaines rêveries, étrangères à la conduite de la vie dans le réel, et à la vraie religion elle-même! Pourtant, s'ils veulent bien reconnaître que la réalité se révèle souvent à l'analyse, dans sa substance, infiniment différente de ce qu'annonçaient les apparences, nous aurons moins de peine à obtenir qu'ils croient qu'à ce propos, ils se trompent entièrement. S'ils sont loin de ces choses, ces choses par contre sont tout près d'eux; surtout en ce temps d'une grande fin, où se décompose autour d'eux et en eux la trame des vieux concepts: lorsqu'ils seront rendu encore plus loin dans le processus, de cette révélation du primordial humain, lequel implique beaucoup d'anéantissements, ils seront tout étonnés de retrouver encore là, seul debout, leur Christianisme, solidement établi, au delà de sa morale elle-même, dans la connaissance parfaite de l'ultime réalité. S'ils reconnaissent cela, nous aurons aussi moins de peine à leur faire accepter le mot par lequel se définit l'intelligence la plus apte et la mieux préparée à s'assimiler les grandes vérités de la science éternelle: ce mot est: l ' e s p r i t b r i s é. „L e S e i g n e u r, est il dit, a i m e l e s e s p r i t s b r i s é s“. C'est à dire: ce sont les e s p r i t s b r i s é s qui, devant ce qu'il n'est pas refusé à l'homme de savoir, savent avec l'intelligence de Dieu.

Il se trouve dans ce mot, il faut l'avouer, un grand sujet d'étonnement! Car lorsqu'une coupe brisée gît en éclats sur le sol, comment pourrait elle mériter encore le nom de coupe? De même, comment un esprit dit b r i s é peut il être encore un esprit, et, par surcroît, posséder des moyens qui le placent au dessus du meilleur, ou même du plus savant, des esprits demeurés indemnes dans leur forme? — C'est ce curieux et beau problème que nous nous efforcerons d'expliquer dans notre prochain article. Nous dirons ce qui peut valoir à un esprit d'être appelé b r i s é, quelles sont, dans un état si peu florissant, les facultés qui le caractérisent, et enfin les raisons qui en face des esprits non brisés, font de lui — pour parler comme l'antique — la lumière que favorisent les dieux.

Vor mehr als dreißig Jahren . . .

Es ist nicht müßig, sich heute des 8. Januar 1919 zu erinnern, des Tages nämlich, an dem auch die bevollmächtigten Vertreter des Sieben-

Im der italienischen Zeitschrift „Ora“ berichtet ein aus russischer Kriegsgefangenschaft zurückgekehrter italienischer Offizier über die Eindrücke und Erinnerungen, die in anschaulicher Weise die Haltung der rumänischen Offiziere gegenüber den Versuchungen, sie für die Interessen des Kremls zu gewinnen, zeichnet. Der italienische Offizier berichtet folgendes:

In dem Lager, in welchem ich mich befand, waren auch zahlreiche rumänische Offiziere. Eines Tages wurden diese Offiziere von Anna Pauker persönlich besucht, die gekommen war, sie davon zu überzeugen, die Einheiten der „freien“ Wehrmacht zu bilden, deren Aufgabe es war, Rumänien von der Tyrannei der Faschisten zu befreien. Nach ihren Ausführungen, forderte sie auf, sich ohne Scheu zu Worte zu melden. Es meldete sich ein rumänischer Offizier zu Wort, der einen geschichtlichen Rückblick auf die Beziehungen Rumäniens im Laufe der Jahrhunderte zu Rußland gab und als logische Folge des Raubes von Bessarabien und der Bukowina auf die militärische Aktion Rumäniens verwies, die im Jahre 1940 erfolgte. Der Hauptmann beschloß seine Ausführungen damit, daß er sagte, daß kein einziger rumänischer Soldat an einer verräterischen Aktion teilnehmen könnte. Ein wiederholter Beifall begleitete die Ausführungen des Hauptmannes. Anna Pauker verließ wutentbrannt das Lager. Am nächsten Tage wurde der Hauptmann mit einem namhaften Teil seiner Kameraden ausgehoben. „Die wütenden Faschisten“ verschwanden ohne jede Spur. Wer wird je den Namen dieses würdigen Hauptmannes kennen, der bewußt dessen, was ihn erwartete, sich von der Angst nicht beherrschen ließ und die Ehre der rumänischen Wehrmacht verteidigte!

Im Zusammenhang mit dem gleichen Thema bringt der Amerikaner B. A. Markham dem Offizierskorps des rumänischen Heeres und der rumänischen Marine Huldigungen entgegen, die es abgelehnt hatten, im Jahre 1946 eine Eingabe zu unterzeichnen, durch die die Verurteilung zum Tode als Kriegsverbrecher des Marschalls Antonescu gefordert wurde. „Der Geist, der in der Wehrmacht herrschte, war so kategorisch in Bezug auf diese Tatsache — sagt Herr Markham — daß die Regierung es nicht wagte, an die Soldaten zu appellieren, den gewesenen Diktator hinzurichten, der von Polizeiagenten erschossen wurde.“

bürger Sachsentums zu Medias-Medwisch die Vereinigung ihrer alten Heimat mit dem freien rumänischen Donaustaat aussprachen. Sie gaben damals ein Zeichen von hohem politischen Verständnis der augenblicklichen Lage. Es ist jenes Erbe der alten Germanen, deren „Intellegere“ schon Tacitus lobend hervorgehoben hatte.

Wie kam es zu jener denkwürdigen Stunde um die Wende des Jahres 1918/19? Die geschichtliche Entwicklung sei hier kurz angedeutet:

Am 18. Oktober 1918 hatte Al. Vaida im Ofenpester Parlament der madjarischen Regierung das Recht abgesprochen, weiterhin über die Geschicke der Siebenbürger und Banater Rumänen zu verfügen, nachdem schon sechs Tage vorher der rumänische Nationalrat in Arad zusammengetreten war. Am 31. Oktober wurde die freie madjarische Republik ausgerufen. König Karl IV. entsagte elf Tage später der Krone und floh in die Schweiz. Die neugebildete madjarische Regierung entsandte den Nationalitätenminister Jászi Oskár nach Arad, um zu retten, was noch zu retten gewesen wäre. Doch die madjarische Regierung hatte solche Bedingungen aufgestellt, daß sich die Verhandlungen zwischen den Rumänen und Madjaren zerschlagen mußten. Am 1. Dezember 1918 verkündete die von 1228 gewählten Vertretern des Siebenbürger Rumänentums beschickte Nationalversammlung in Anwesenheit von tausenden rumänischen Bauern und Arbeitern auf Grund geschichtlicher, ethnischer, wirtschaftlicher Rechte und nicht zuletzt des (Wilsonschen) Selbstbestimmungsrechtes die Vereinigung Siebenbürgens, des ganzen Banates, des Kreisch- und Marmaroschgebietes und aller von Rumänen bewohnten Komitate Ungarns mit dem freien rumänischen Mutterlande.

Die einsichtsvolle politische Leitung der Siebenbürger Sachsen trat nun zur sachlichen Prüfung der neuen Lage zusammen. Sie verschloß ihre Augen nicht vor der nüchternen Wirklichkeit, sondern sagte sich, daß die Sache Ungarns in Siebenbürgen verloren sei. Sich ihr Schicksal an jenes knüpfend, wäre für die Sachsen nicht nützlich, sondern zwecklos gewesen. Sachgerecht denkend, anerkannten sie auch ihrerseits das rumänische Imperium. Erst wurde die Abhaltung eines großen Sachsentages erwogen. Doch dann wurde davon abgesehen, da sich ihm unüberwindliche Hindernisse entgegentürmten. Trotzdem kann nicht behauptet werden, daß das Volk ungefragt „wie eine Schafsherde verkauft worden wäre“. Des schweren Winters und der durch die langen Kriegsjahre bedingten mißlichen Verkehrsmöglichkeiten wegen kamen nur die bevollmächtigten, gewählten Vertreter des Sachsentums in Medias-Medwisch zusammen und verkündeten am 8. Januar 1919, also nur wenige Wochen nach Karlsburg, die freiwillige Anerkennung der Vereinigung. Etliche Monate später folgten auch die Banater-Schwaben ihrem Beispiel. Im Trianoner Friedensvertrage vom 4. Juni 1920 wurde die von dem rumänischen Mehrheitsvolk und dem Sachsentum freiwillig verkündete Vereinigung Siebenbürgens, des Kreisch- und Marmaroschgebietes sanktioniert, während das Banat zum Teil — trotz des Protestes der rumänischen und schwäbischen Bevölkerung — zu Jugoslawien geschlagen wurde. Der gleiche einmütige Protest erfolgte zwanzig Jahre später, als Rumänien von Deutschland genötigt wurde, das nördliche und östliche Siebenbürgen an Ungarn abzutreten.

Durch die Anerkennung der Vereinigung Siebenbürgens und des Banates mit Rumänien haben sich die Siebenbürger Sachsen und Banater-Schwaben von vorherein jene staatsbürgerlichen Rechte gesichert, die einem feindselig gesinnten Volke mit Recht hätte vorenthalten werden können. Ihre Kirchen und Schulen sind nicht geschlossen worden, sie haben ihre eigenen Vertreter in das Bukarester Parlament geschickt, sie haben ihre Vertreter in den Orts- und Kreisvertretungen wählen können, ihre Zeitungen sind weiter erschienen, ihr Eigentum ist nicht geschmälert worden, im Gegenteil, bei der Bodenreform sind auch sächsische Bauern berücksichtigt worden. Es ist nicht allzu abwegig zu behaupten, daß der 8. Januar 1919 und das gute Zusammenleben vorher und nachher dazu beigetragen haben wird, daß es nicht zu einer Aussiedlung der Sachsen und Schwaben aus der rumänischen Volksdemokratie gekommen ist. Erinnern wir uns also gerne dieses denkwürdigen Tages und verkennen wir nicht die Bedeutung des geschichtlichen Entschlusses der politischen Leitung der Siebenbürger Sachsen in den bewegten Tagen und Wochen des Winters 1918/19.

„SCANTEIA“ (das offizielle Organ der K.P. Rumäniens) schreibt zur Einführung der Frauenarbeit in den Bergwerken: „Das Streben der Frau nach Gleichberechtigung ist verständlich, denn sie will ihren Platz an der Seite des Mannes haben. Genosse wie Genossin, Mann wie Frau, da darf es in einem freien Staat keinen Unterschied geben. Die Sehnsucht nach dieser Gleichheit hat zahllose Frauenabordnungen zur Parteileitung geführt. Sie verlangten kategorisch, wir möchten endlich die unsinnigen Gesetze aus dem Jahre 1927 aufheben, die jede Beschäftigung von Frauen in Bergwerken verbieten. Die Partei hat diesen Wunsch nach gleichen Rechten erfüllt.“

Mit Berufung auf die Wochenverfügung Nr. 110 vom 17. Juni 1950, die jedwede politische Aktivität in den Lagern von Oberösterreich untersagt, hat der Lagerleiter des Lagers Haid in der „Siedlungsanordnung Nr. 12/50 vom 26. Juni 1950“ den Siedlungsinsassen aufgetragen, sich jeder politischen Tätigkeit zu enthalten.

Das merkwürdige an dieser „Siedlungsanordnung“ ist, daß sie sich dabei auf nur zwei Formen politischer Tätigkeit bezieht, nämlich auf die „ACRAS“ und den „Vestitorul“. Über solche Art der Anwendung ihrer Wochenverfügung müßte sich das Umsiedlungsamt als offizielle Regierungsstelle empören. Denn das würde bedeuten: Die Verteilung von Hunderten von kommunistischen Zeitungen und Veröffentlichungen (aus Österreich z. B. „Landpost“ und aus Rumänien z. B. „Der neue Weg“) widerspricht diesen Regierungsmaßnahmen nicht, sondern allein die Verteilung von 20 Exemplaren „Vestitorul an die Mitglieder der „ACRAS“ im Lager heißt „politische Tätigkeit“.

Sollte diese Tatsache etwa das Ergebnis der vielen Interventionen des kommunistischen VD.-Häuptlings Doktor I v o r N a g y sein, des Wiener Presseagenten der Tass? Oder gar der Beginn einer nachfolgenden ganzen Reihe von Kapitulationen einer ganzen Reihe von Personen, denen die Last des heiklen Problems der Emigranten zur Lösung aufgetragen ist, etwa zum Zwecke der Auflösung der „ACRAS“ und der Einstellung der Zeitschrift „Vestitorul“????

Es ist jedenfalls bezeichnend für die Lage in diesem Lager Haid, daß in ihm es wohl möglich ist, daß das „volksdeutsche antifaschistische Komitee“ in öffentlichen Versammlungen soviel es will die Lagerinsassen sammeln darf und 400 Unterschriften für den „Friedensaufruf von Stockholm“ sammeln darf, ja daß sogar die Kominformagentin C A C I U R zweimal monatlich die kommunistischen Zellen Haids inspizieren darf, während ausgerechnet die antikommunistische Tätigkeit der „ACRAS“ verboten wird.

Neue Kolchosen wurden am Sonntag, den 25. Juni 1950, errichtet:

Gemeinde Bell (Beia), Komitat Großkokeln (von 63 Kolchosenbauern, 15 Sachsen); Gemeinde Großpold (Apoldu) de Sus), Komitat Hermannstadt (von 143 Kolchosbauern, 31 Sachsen; Gemeinde Gergeschdorf (Ungurei) und Gemeinde Secadate, beide in Komitat Hermannstadt.

Er wählte die Freiheit. — Der volksrepublikanische Gesandte in Rom, Mihail Dragomirescu, trat von seinem Posten zurück und will nicht nach Rumänien zurückkehren.

Gelegentlich der letzten Verhaftungen in Rumänien spielte ein gewisser Andr. Löprich, gewesener Schuhmacher aus der Unterstadt, der im steten Hader mit der öffentlichen Moral und dem Recht war und heute leitender Kommissar der Miliz von Hermannstadt ist, eine infame Rolle.

Seit dem 23. August 1944 hat dieser Löprich eine Reihe von rumänischen und sächsischen Einwohnern, besonders Sachsen denunziert und der Miliz übergeben. Bei den durchgeführten Verhören bei der Polizei wendete Löprich an den Betroffenen die raffiniertesten Foltermethoden und Torturen an.

In Schäßburg wurden im Zusammenhang mit der im Mai 1950 erfolgten Verhaftungswelle angesehene Industrielle, wie Essigmann, Zimmermann, Leonhardt und andere Wirtschaftstreibende von Schäßburg, Hermannstadt und Kronstadt verhaftet. Darunter sollen auch mehrere sächsische Pfarrer sein.

In drum spre Roma

In momentul când încheiem ziarul nostru un grup numeros de Români din Germania și Austria sunt în drum spre Roma, unde împreună cu alții cari pleacă din Franța și întâmpinați de cei așezați de mai multă vreme în Italia, ca din patru părți ale lumii, se vor strânge în Basilica Sf. Petru, ca să se roage pentru neamul lor crucificat și pentru victoria întregii creștinăți.

Faptul e de o importanță deosebită în împrejurările excepționale pe care le trăim. Acest congres al Românilor pribegi — căci e singura denumire ce se potrivește masei impozante de compatrioți cari își dau întâlnire la Roma — se ține sub auspiciile Anului Sfânt, an menit să sguduie conștiința lumii creștine și să o facă mai primitoare de har și de adevăr.

Niciodată ca în zilele noastre, când stăm între ființă și neființă, când zarurile sunt aruncate pentru toate valorile umanității, împărtășirea sufletelor din darurile Bisericii n'a devenit mai necesară și mai simțită. Când primejdia ne apasă, când fâlfâirile răului se abat asupra noastră, nicăiri nu putem găsi reazăm mai sigur decât în instituția unde e depozitată pentru veșnicie jertfa lui Christos. „Indrăsniți, eu am biruit lumea“ ne spune Christos. Acelaș mesagiu ni-l repetă și Biserica de două milenii. Să îndrăsnim în mărturisirea adevărului, în eroica hotărîre a muceniciei și sacrificiului și teribila conspirație care se urzește în răsărit împotriva indivizilor și a popoarelor se va prăbuși.

Iată un alt lucru minunat care se petrece cu acest pelerinaj. Participanții aparțin amânduror confesiunilor românești. In învolburarea prin care trecem se afirmă tot mai mult unitatea creștină a neamului — paralel dealtminteri cu ceeace se întâmplă în întreaga lume creștină, unde contactele și apropierile se multiplică și se definește tot mai clar linia unui front unitar contra tendințelor materialiste și ateiste. Lovitura care s'a dat împotriva bisericii unite din țară e resimțită deopotrivă și de ortodoxi. Ei știu că măsura nu e luată împotriva unui cult oarecare, ci e o etapă de distrugere a neamului și a ființei lui creștine. Apărând împreună cu uniții în cetatea Sf. Petru, ortodoxii condamnă mișelia ce s'a săvârșit împotriva bisericii dela Blaj și împotriva bisericii catolice în genere și aduc un omagiu vibrant martirajului prin care trec aceste biserici.

Pelerinii români, uniți „în cuget și simțiri“ merg la Roma și cu nădejdea să vadă pe Sfântul Părinte și să-i aducă prinosul de recunoștință și de dragoste. Capul suprem al catolicismului a devenit astăzi un îndrumător spiritual al întregii lumi. Chiar cei ce nu-l recunosc pe plan religios, trebue să fie de acord cu curajoasa atitudine ce a luat-o în problemele timpului. Decisiunile Vaticanului corespund cerințelor intime ale oricărui creștin. Prin glasul Sfântului Părinte s'a rostit conștiința întregii lumi. Numai pe această cale se poate continua istoria: salvând omul de nivelare și distrugere a ființei sale lăuntrice, salvând popoarele dela descompunerea lor într'o masă socială amorfă.

Poate va ieși din acest pelerinaj și ceva ce nu ne-a fost dat să trăim până acum în emigrația românească: mai multă înțelegere între Românii pribegi. Poate că aerul sacru al Romei va mai potoli dușmăniile politice și fiecare pelerin se va întoarce cu gândul să contribuie la realizarea mult doritei unități românești.

Cum se face o unire *(urmare din pag. 9)*

dacă ea fi în conflict cu voința Țării, deși și aici este de observat că fără încrederea celor din exil, efortul celor care vor să conducă lupta din afară către înlăuntru, este condamnat la sterilitate. Care însă poate să fie principiul în numele căruia partidele democratice se pot opune stabilirii pe căi democratice a unei conduceri locale, pentru nevoi locale? Tot pentru mai târziu consemnăm aici că manifestările naționale ale Românilor au fost etichetate ca „agitație“ iar alegerile de conduceri locale ca făcute „de masse fără discernământ“.

La numai câteva luni după constituirea Comitetului Național, lipsa lui de activitate a devenit evidentă, iar acțiunile din comunitățile românești vizibile. Toată lumea a început să vorbească de necesitatea de a realiza unirea tuturor Românilor. Indemnurile la unire vin de jos, din rândurile celor fără posturi de răspundere în această așa zisă rezistență românească din afara hotarelor. Este încă o fază de naivitate când se mai crede că problema este de a demonstra convingător necesitatea din punct de vedere național a acestei uniri. S'ar părea că dacă toți ar fi lămuriți asupra acestui punct, s'ar putea aduna în jurul unei mese unde să se înlăture toate diferențele, care sunt de minimă importanță.

Este adevărat că una din metodele prin care se poate ajunge la o formulă de uniune națională este stabilirea unui compromis între diferitele interese, programe sau concepțiuni divergente. Dar pentru ca un compromis să fie principial posibil trebuie să existe un interes comun pentru stabilirea lui și un minimum de valori comune. Există un interes comun atunci când nici una din părțile în prezență nu poate să le domine pe celelalte reunite, și când nici una nu este destul de puternică pentru a-și realiza integral obiectivele. Prin concesiuni reciproce asupra punctelor mai puțin importante se asigură realizarea celor importante. Dar pentru ca acest lucru să fie posibil se mai cere și cea de a doua condiție, a unui minim comun. Intre două forțe antagoniste, opuse pe fiecare punct înțelegerea nu este posibilă.

Aceste două condițiuni nu sunt îndeplinite în emigrația românească pentru a se ajunge la o formulă de compromis atotcuprinzătoare și unificatoare. Nu există nimic comun fiindcă pe de o parte principiul cardinal este politica brațelor încrucișate, a așteptării unei soluții care să vie dela sine sau prin mila marilor aliați. Iar de cealaltă parte se crede în necesitatea contactului cu lupta subterană din țară și în coordonarea eforturilor din afară cu cele din lăuntru. Dar nu este nici un interes comun: oamenii care au asumat conducerea destinelor românești au convingerea că sunt astăzi singurele persoane agreate, iar mâine în țară, singurele persoane cărora li se va îngădui să se manifesteze politic. Interesul este tocmai de a împiedeca orice acțiune pozitivă a celorlalți, de teama că mâine va fi o acuzație împotriva lor. Lucrurile acestea sunt dovedite prin istoria tratativelor pentru formarea Comitetului Național; prin declarațiunile oamenilor care îl compun; prin activitatea sau lipsa lui de activitate; prin existența lui precară (se rupe? nu se rupe?); prin calitatea oamenilor pe care îi investește cu autoritatea sa.

Este un nou examen și o nouă cădere a oamenilor care au mai căzut și la alte examene ale istoriei: totala absență în problema reconstrucției economice după primul războiu mondial; asasinarea tineretului național; slugărnicia și lichelismul în fața dictaturii; lepădarea de războiul împotriva comunismului; colaborarea, până la primirea piciorului în spate, cu comunismul.

Există însă și o altă cale pe care se realizează unirea. Numai în națiunile condamnate pieirii, carența păturii conducătoare este acceptată cu apatie. In națiunile viguroase, această carență stârnește indignare și produce criză. Forțe noi se ridică și oameni noi asumă conducerea, legitimându-se prin acțiunile lor și polarizând în jurul lor tot ceeace națiunea are încă viu și sănătos, răspândind în jur entuziasm și încredere. Unirea se produce atunci prin eliminarea celulelor moarte.

In condițiunile de clandestinitate specifice fazei actuale, lupta se duce fără profesiuni sgomotoase de credință, cei care vor să participe, după puterile lor, putând găsi calea pentru a o face.

Comitetul internațional al Refugiaților. — Cu scopul de a realiza o colaborare între diferitele grupuri naționale de refugiați din Austria, delegații aleși de douăsprezece grupuri etnice au constituit la Salzburg un Comitet Consultativ International al refugiaților, denumit International Refugee Consultative Board. Cele douăsprezece grupuri etnice sunt: Bulgarii, Cehii, Estonienii, Letonii, Lituanienii, Polonii, Românii, Rușii, Slovacii, Ucrainienii, Ungurii si Jugoslavii.

Statutul comitetului încorporează principiile libertăților democratice înscrise în Charta Atlanticului. Delegații se vor strădui să elimine dintre națiunile participante orice sentiment de dușmănie și vor căuta să exprime pe orice cale și să întărească sentimentul de lealitate al refugiaților față de puterile apusene și față de țările care le-au acordat asil, precum și fidelitatea lor față de libertate si democrație. Ei își propun deasemenea ca să întrețină între exilați speranța că liberarea țărilor lor se va realiza printr'o înțelegere prietenească între națiuni.

Reprezentat al Românilor în acest Comitet Internațional este Dl. Puiu Train, președintele Comitetului român din Salzburg.

Succesele artiștilor romani. — Dl. Paul Mazilu, cunoscutul tenor al Operei Române din Cluj, a cântat în ziua de 12 Mai în orasul Jundiai din Brazilia, sub patronajul societății Cultura, iar în ziua de 14 Mai la postul de radio TUPI, repurtând un frumos succes atât în bucățile de operă executate, cât mai ales, cu romanțele românești, prezentate pentru prima dată publicului brazilian.

Românii în Australia. — In ultimile luni au emigrat în Australia cca treisute de Români, cari au fost răspândiți, pe baza contractelor de muncă semnate de ei, în numeroase lagăre pentru învățarea limbii engleze și adaptarea la noile condiții de viață. Risipirea aceasta pe întreg cuprinsul continentului australian face ca stabilirea legăturilor dintre emigranții români să fie deosebit de dificilă. Totuși după învingerea greutăților de început, ei au început să afle unii de alții, să se caute și să se găsească, pentru a putea păși la organizarea de manifestări românești.

S'a obținut organizarea unui program săptămânal de muzică românească la posturile australiene de radio, conducerea acestui program fiind încredințată unui Român.

Se proectează acum constituirea unui club românesc în Sydney, pentruca astfel conaționalii noștri să aibă un loc unde să se poată strânge și cunoaște mai bine.

Deschiderea cantinei din Salzburg. — Salzburg-ul fiind primul post de ajutor pentru Românii care reușesc să scape în Apusul liber, încă de când s'a anunțat încetarea asistenții de către I. R. O., s'a pus problema ajutorării celor noi sosiți.

După ce în Septembrie trecut, Misiunea Romana Unită din Austria a deschis un cămin unde au fost găzduiți majoritatea celor trecuți de atunci prin Austria, un al doilea pas însemnat a fost făcut acum prin deschiderea cantinei.

Din inițiativă proprie, în tot cursul iernii și primăverii, refugiații adăpostiți în Cămin au transformat un fost adăpost anti-aerian, în bucătărie și frumoase săli de mese care au fost admirate de toți streinii care au vizitat cantina. Energia neobosită a Părintelui Müller a reușit să creeze mijloacele necesare pentru ca această cantină să poată funcționa. Se servește, la prânz și seara, o masă românească, foarte consistentă, gratuit pentru cei lipsiți de mijloace, la un preț foarte modest pentru ceilalți români.

Pentru a asigura funcționarea cantinei, Pr. Dr. Müller, împreună cu toate organizațiunile românești din Austria (cu excepția Caromanului care consideră aceasta ca o acțiune politică) a lansat un apel către toate organizațiunile de asistență și către toți Românii, oameni de bine, cu rugămintea de a sprijini cantina prin donațiuni de alimente.

Congresul bisericesc al Episcopiei Ortodoxe Române din America. — Consiliul episcopal al Episcopiei Ortodoxe Române din America a convocat pentru zilele de 2—4 Iulie congresul bisericesc al episcopiei în orasul Philadelphia.

Se va desbate raportul consiliului privind situația bisericei ortodoxe din America, precum și raportul asupra demersurilor făcute pentru întregirea postului de episcop titular.

Druck: Jos. Feichtingers Erben, Linz, Hauptplatz 18. — Eigentümer, Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich: Dr. Emil Ionescu, Linz, Bürgerstraße 2.